
Objav v sebe autora I
2021/22

Príbeh Gratie

01.kapitola

Kde to som?

„Kde som ...“ Bola tam tma. Sedela som na posteli a nevedela som si spomenúť, čo sa stalo. Hlavou mi behalo tisíce myšlienok. Pomaly som sa začínala rozpamätávať. Čo sa stalo? Kde som? A čo tu robím?

„Idem sa prejsť.“

„Dobre,“ ozvalo sa z kuchyne, „dávaj si pozor!“

Vyšla som z domu a poobzerala sa. Nebývali sme na nejako zvlášť rušnom mieste. Vlastne, ani v mojom živote sa nikdy nič zaujímavé nedialo. Zamierila som do lesa. Bol len pár minút od nášho domu. Chodila som tam rada a často. Dodávalo mi to pokoj, a navyše, lepšie som sa sústredila na svoje myšlienky.

Dnes to bolo inak. Akonáhle som vošla do lesa, cítila som sa zvláštne. Nebola som poverčivá, bol to inštinkt, no ignorovala som ho a šla ďalej. Kráčala som lesnou cestičkou a náhle som zbadala niečo modré. Vyzeralo to ako bludička z detských rozprávok. Išla som za ňou. Dorazila som na rázcestie. Bludička zabočila doľava. Začínala som váhať. Mám tadiaľ ísť alebo nie? Je správne a, hlavne, je bezpečné ísť za nejakou vidinou? Potlačila som obavy a vykročila. Cestička bola čoraz užšia a užšia. A naraz ma oslepilo modré svetlo...

„Kto si a čo robíš v mojej izbe?! James!“ ozvalo sa dievča, ktoré sa zjavilo vo dverách.

„No?“ odpovedal prichádzajúci chlapec.

Začali sa rozprávať a veľa gestikulovať, ale ja som nevnímala. Bola som príliš zmätená. Poobzerala som si ich. Dievča malo oblečenú čiernu rovnošatu pre slúžky, ktorá kontrastovala s jej blond vlasmi zopnutými do nízkeho drdolu. Chlapec, približne o hlavu vyšší ako ona, jej bol dosť podobný. Mali rovnaké črty tváre a aj podobné hnedé oči. Zatiaľ čo ona bola blondína, on mal husté hnedé vlasy.

Rozhovor sa obrátil na mňa. Chlapec podišiel ku mne a spýtal sa: „Takže, kto vlastne si?“

„Ja som Kate. A ty?“

„Ja sa volám James a toto je moja sestra Sarah,“ povedal a Sarah mi nedbanlivo kývla z dverí.

„Povedz, čo tu vlastne robíš? A ako si sa sem dostala?“ spýtal sa.

„Vlastne neviem,“ odmlčala som sa, „a kde to vôbec som?“

Bola som zmätená a strašne unavená na neznámom mieste s neznámymi ľuďmi. Nemala by som tu klásť otázky ja?

„Počkat,“ zapojila sa do debaty Sarah, „ty nám tu teraz chceš povedať, že nevieš, kde si, ani ako si sa sem dostala?“

„Nebud' podráždená Sarah,“ povedal jej James a otočil sa späť na mňa. „Sme na zámku. Viem, že to tu tak nevyzerá, ale sme v len izbách služobníctva, žiadny luxus,“ s úsmevom mi odpovedal na moju otázku.

„To nevadí, mne sa tu páči.“

Izba bola malá, ale útulná. Bola tu len jedna malá posteľ, stôl, stolička, skriňa a okno s výhľadom na dvor.

„A nie, neviem, ako som sa sem dostala. Posledné, čo si pamätám je, že som sa prechádzala v lese a zobudila som sa tu.“

Súrodenci sa na seba zamyslene pozreli. Po chvíľke ticha James povedal: „Krátkodobé straty pamäti sú začínajúcou známkou Alzheimerera.“

„James, prestaň! Je dosť vystrašená aj bez tvojich hlúpych poznámok!“ okríkla ho Sarah.

„No dobre teda,“ odpovedal jej a otočil sa na mňa.

„Prepáč. Malo to byť vtipné, ale očividne nebolo,“ obrátil sa na svoju sestru a zagúľal očami.

„V pohode,“ usmiala som sa.

„Naozaj nevieš, ako si sa sem dostala? Vieš, je to trošku zvláštne. Ty by si verila cudziemu človeku, ktorý sa len tak objavil v tvojej izbe, a nevie odkiaľ sa tu vzal? Neber si to osobne, ale nepoznáme ťa. Nemôžeme ti veriť,“ povedala Sarah.

„Čo, myslíš si, že nás chce zabiť?“ posmešne sa spýtal James.

„Nerob si z toho žarty. Toto je vážna vec,“ zahriakla ho Sarah.

„Prepáčte, ale neviete mi povedať, ako sa odtiaľto dostanem domov?“

Súrodenci dlho premýšľali. Na základe toho, čo mi potom James povedal asi na nič zásadné neprišli.

„Netuším. Vôbec ničomu nerozumiem. Čo budeme robiť?“ otočil sa na sestru.

Chvíľu bolo ticho a zrazu sa ma Sarah spýtala: „Nechcela by si sa tu trochu poobzerat’?“

„Rada.“

Povodili ma po celom zámku. Bol obrovský a bolo tam veľa schodov. Vysvitlo, že Sarah je chyžná a James pracuje v stajniach.

„A toto sú hradné stajne. Tu pracujem,“ povedal James.

„To je super, mám rada kone. Ako malá som jazdievala,“ odvetila som.

„To je zaujímavé, práve hľadáme nového koniara. Teda vlastne v tvojom prípade koniarku. Ak by ťa to zaujímalo,“ povedal mi James.

„Aj tak nemá inú možnosť. Na zámku bez práce ostať nemôže. A navyše, nemá kam ísť,“ odvetila Sarah.

„Máš pravdu,“ povedala som, „rada tu budem pracovať, ale nemám kde spať.“

„Môžeš bývať u mňa, ak ti nevadí, že budeš spať na zemi,“ ozvala sa Sarah.

„Už sa nebojíš, že ťa zabije?“ uškrnul sa James.

„Ale prestaň!“ oborila sa naňho Sarah. „Navyše, ráno to zistíš, nie?“

02.kapitola

Vražda

Práca v stajniach ma veľmi bavila. Bola síce ťažká, ale James a jeho priatelia mi ju spríjemňovali. Boli na mňa veľmi milí a vždy, keď som potrebovala pomôcť, tak mi pomohli. Chýbal mi domov, ale inak to tu nebolo až také zlé. Po pár dňoch strávených na hrade som si urobila akú-takú predstavu o tom, ako to tu chodí. Vedela som, že som sa ocitla v kráľovskom paláci v krajine Gratia. Veľmi sa to nepodobalo na náš svet. Pokiaľ viem, nemali elektrinu a aj pravidlá obliekania boli prísne. Cítila som sa tu ako v histórii - doslova. Sarah a Jamesa som sa pýtala snáď miliónkrát, ale ani jeden mi nevedel odpovedať. Kráľa ani kráľovnú som nevidela, predsa len, pohybovala som sa iba po služobných chodbách alebo som bola v stajniach. Vedela som iba, že je celkom mladý a že je to dobrý kráľ, aspoň služobníctvo ho malo rado.

„Meškáš!“ zakričal James.

„Tak prepáč, ale musela som doupratovať chodbu,“ odsekla Sarah. „A navyše, pripravovala som nám občerstvenie na piknik.“

„No dobre, ale mohla si si švihnúť,“ zamrmlal James. „Čakáme tu už pol hodiny.“

„Pol hodina vás snáď nezabije,“ odpovedala Sarah.

James už-už chcel niečo povedať, ale ja som bola rýchlejšia. „Dobre, nehádajte sa. Sme všetci, môžeme už ísť?“

„No dobre teda, no ...“ mrmlal si James.

So Sarah sme sa začali rozprávať. Kládla som jej rôzne otázky ohľadom Gratie, veľmi ma to zaujímalo. Po chvíľke trucovania sa James pridala k nám. Piknik sme si užili, jedlo bolo lahodné, atmosféra úžasná. Sarah bola výborná kuchárka.

Keď sme kráčali naspäť na zámok, boli sme v dobrej nálade. James je dobrý zabávač, a tak nám povedal pár nových vtipov, ktoré vymyslel. Náš hlasný smiech prerušil ešte hlasnejší výkrik. Rozutekali sme sa k zámku, aby sme zistili, čo sa stalo. Keď sme dobehli do zámku, všetci utekali na druhé poschodie. Išli sme za nimi a zbadali sme malý hlúčik ľudí. Vyjavene sa pozerali pred seba a prežehnávali sa.

Podišli sme bližšie. Bolo to hrozné. Na podlahe ležalo telo jednej zo slúžok v kaluži krvi. Už som ju videla, ale neviem, ako sa volala. V bruchu mala zapichnutý nôž. Nemohla som sa na to pozerieť. Prišlo mi zle. Nenávidím krv! Rozbehla som sa preč.

„Kate!“ zakričala Sarah.

Ani som sa neobzrela. Bežala som rovno do našej izby. Sadla som si na *postel'* a snažila sa vstrebať, čo som práve videla. Niekoho tu zabili! Čo to má znamenať?! Chceme ísť domov!

Chvíľu som tam sedela sama. Pozrela som sa von oknom a videla som muža. Vyzeral zvláštne. Bol celý v čiernom a kráčal preč zo zámku, zatiaľ čo všetci išli dnu. A potom sa otvorili dvere.

„Tu je!“ zakričal James.

„Nemusíš sa báť, Sarah.“

„Tu si!“ objala ma Sarah a sadla si ku mne. „Prečo si utiekla?! Báli sme sa o teba! Niekoho tu zabili a ty si len tak zdrhneš! A sama! Čo ak by sa ti niečo stalo?! Čo ak by ťa uniesli?! A čo ak by ťa zabili?! Vieš si predstaviť, ako sme sa o teba báli?! Hľadali sme ťa pol hodinu a ty nikde! Ani si sa nám neobťažovala niečo povedať! Len tak si si vybehla! Ani nevieš ...“

„Prestaň kričať, Sarah,“ do reči jej skočil James. „Pozri aká je vystrašená. Ešte viac ako bola. Nevravím, že som sa nebál, ale určite sme ju nehľadali pol hodinu. A navyše, naozaj si myslíš, že by vrah ostal tu na zámku?“

„Chceš mi povedať, že som hysterka?“ Sarah sa postavila a podišla k nemu. Bolo vidieť, že je nahnevaná.

„No, možno áno.“ „Ja nie som hysterka! A čo ty vieš! Zámok je uzavretý, nikto sa nedostane von ani dnu! Čo ak je stále tu?! Berieš to moc ľahkovážne, prestaň si z toho robiť srandu! Toto je vážne! Zabili slúžku! Nevieme kto a nevieme prečo! Čo ak zabijú ešte niekoho ďalšieho?! A čo ak to bude niekto z nás?! Ty si sa o ňu ani vôbec nebál! 'Pokoj, pokoj. Žiadny problém. Určite je v poriadku. Nerob si starosti. Asi nikdy nevidela mŕtvolu.' Ako keby si to ty mal na dennom poriadku. Si úplný hlupák!“

„Ja to neberiem ľahkovážne, snažím sa len zachovať si chladnú hlavu! Táto vlastnosť ti očividne chýba.“

Už som to nevedela vydržať. Stáli tam oproti sebe a hádali sa. Nemalo to konca-kraja. Bola som vystrašená a zmätená a oni tu ešte aj kričali! Mala som slzy na krajíčku. Myslela som, že sa čoskoro rozplačem. Výraz Jamesovej tváre sa razom zmenil.

„Kate?“ opatrne sa spýtal.

Sarah sa otočila.

„Stalo sa niečo?“ podišla ku mne a znova si sadla.

„Vlastne áno. Stala sa vražda alebo ste si to nevšimli?! Obaja ste hlupáci! James, je síce pekné, že si si chcel zachovať chladnú hlavu, ale tentoraz si naozaj prestrelil! A Sarah, ozaj si to trochu prehnela. Veď ťa musel počuť celý palác! A už po sebe prestaňte kričať, nemá to zmysel.“

Chvíľu mlčali. Bola som prekvapená sama zo seba. Nemyslela som, že by to mohlo. „Máš pravdu,“ povedal napokon James. „Prepáč Sarah. Asi som naozaj hlupák,“ uškrnul sa.

„Nie, nie si. Nemyslela som to vážne. Odpúšťam ti, čo iné mi ostáva?“ povedala a zasmiala sa. „Prepáč Kate.“

o pomôcť. Popravde to vyzeralo, že sa začneme hádať všetci traja.

Ilustrácia: *Nex*

03.kapitola

Deň po tom

Od rána sa všetko zmenilo. Palác už nebol hlasný a veselý. Všade len hrobové ticho. Všetci sa správali ostražito. Vytvárali sa akési skupinky, ktoré spolu chodili snáď aj na toaletu. Každý každého podozrieval. Nemohli ste prejsť po chodbe bez toho, aby sa na vás podozrievalo nepozrelo zo desať ľudí. Všetci si len šepkali. Okolie zámku bolo prísne strážené, akoby ľudia prišli o slobodu. Bolo to sklúčujúce.

Práve sme boli v stajniach, keď odrazu niekto vošiel. Otočila som sa a zbadala som Sarah s nejakou staršou paňou. Podľa toho, čo mi Sarah povedala, som tipovala, že to bude vrchná chyžná. Poklepala som Jamesa po ramene.

„Čo je?“ otočil sa na mňa. „Zdravím, pani Linchová.“

„Ahojte,“ smutne odpovedala.

„Dobrý deň,“ odzdravila som.

„Deje sa niečo? A prečo je s vami aj moja sestra?“ zmätene sa spýtal James.

„Chce vás vidieť kráľ. Aj teba, Kate. Podťe prosím za mnou.“

Všetci sme boli zmätení. Pozreli sme sa na seba a vykročili sme. Kráčali sme zámockou záhradou. Premýšľala som, prečo nás chce kráľ vidieť. Urobili sme niečo? Alebo sa čuduje, odkiaľ som sa tu nabrala? A myslí si, že James a Sarah s tým majú niečo dočinenia? Ani som sa nenazdala a už sme stáli pred Trónnou sieňou. Pani Linchová kývla na stráže a tie otvorili mohutné drevené dvere. Pani Linchová ukázala smerom do siene. Ona ostala vonku a my sme vošli sme dnu.

Bola to priestranná sieň. Po krajoch stálo osem kruhových stĺpov a pri každom jeden strážca. Jeden z nich nám kývol hlavou a pousmial sa. Cez stred sa tiahol červený koberec končiaci pri kráľovskom tróne. Stredný trón - ten kráľovský - bol najmohutnejší. Po jeho ľavici bol ten istý trón, ale o niečo menší. Po pravici kráľovského trónu stála akási pozlátená stolička. Zlaté tróny boli potiahnuté červeným zamatom, takisto ako koberec. Vynímali sa na vyvýšenom stupienku s tromi schodmi, za nimi sedem veľkých okien, cez ktoré prenikalo svetlo do miestnosti. Cez okná ste mohli vidieť záhradu.

Na kráľovskom tróne sedel kráľ. Zbadala som to podľa masívnej zlatej koruny na jeho hlave. Vyzeral celkom mlado, mohol mať tak do tridsať rokov. Mal výrazné líčne kosti, modré oči a tmavohnedé vlasy. Po jeho ľavici sedela žena, zrejme kráľovná. Bola veľmi pekná, mala bledé hnedé vlasy spletené do

kráľovského účesu a jej hlavu zdobil zlatý diadém posiaty diamantmi. Jej tvár by sa vynímala na poštových známkach. Ružovú veľmi nemusím, ale jej šaty boli prekrásne. Po kráľovej pravici pri stoličke stál muž vysokej a chudej postavy. Cez ruku mal prevesený veľký čierny plášť a na hlave mal klobúk rovnakej farby. Odhadom mal tak štyridsať rokov.

Podišli sme ku kráľovi. James a Sarah sa poklonili. Chvíľu som sa na nich zmätene pozerala. Nakoniec mi to došlo a aj ja som sa poklonila, i keď trochu nemotorne. Kráľ sa na mňa zvláštne pozrel, ale napokon sa usmial. Asi sa mi tá poklona celkom nevydarila.

„Vstaňte. Nemusíte sa obávať, nič vážne sa nedeje. Určite viete, čo sa včera stalo. Tu, detektív Shamock,“ povedal kráľ a ukázal na muža, „to prišiel vyšetriť.“

Postupne vypočúva celý zámok. Detektív, robte svoju prácu.“

„Ďakujem, Vaše veličenstvo,“ odpovedal detektív. „Tak, kde ste boli včera medzi treťou a ôsmou večer?“

„Ale detektív!“ zvolal kráľ. „Trošku miernejšie na nich. Veď sú to len deti.“

„Nepodozrievam vás, len potrebujem vedieť, kde kto bol, aby som si urobil akotaký obraz.“

„Boli sme na pikniku,“ povedala som.

„Odkedy dokedy?“

„Približne od piatej do ôsmej, neviem presne.“

„Všetci traja?“

„Áno.“

„Nevšimli ste si v posledných dňoch niečo podozrivé?“

„Okrem mŕtvoly? Nie,“ zažartoval James.

„Trocha úcty, nie?“ oboril sa naňho detektív. „Poznali ste slečnu Plettovú?“

„Áno, dokonca včera sme spolu pracovali,“ povedala Sarah.

„A kedy ste ju videli naposledy?“ spýtal sa detektív.

„Včera asi o pol piatej.“

„Ďakujem za váš čas, môžete ísť.“

Ako sa to všetko začalo

„Ten detektív je neschopný,“ povedal už po stý raz James. Boli to už skoro dva týždne od Anninej vraždy a on sa zatiaľ nikam nepohol.

„V tomto máš výnimočne pravdu,“ povedala Sarah.

„Žeby si na mňa zmenila názor?“

„Ved' to vidí každý. Totálne to fláka.“

„Mali by sme s tým niečo robiť,“ povedala som.

„A čo? Chceš to teraz zobrať do vlastných rúk?“ spýtal sa James.

„Áno.“

„A ako prosím ťa?“

„Normálne. Vezmeme to, čo vieme, a poprosíme detektíva, aby nám dal, čo má. On nám snád' poskytne informácie, ktoré získal, a od toho sa odpichneme. Pozrieme koho a ako vypočul a, ak sa nám to nebude páčiť, môžeme ich vypočuť znovu. Tým, že vás pozná veľa ľudí, to bude o to ľahšie. Vám veria, vás sa neboja. Preto by som bola rada, ak by ste do toho šli so mnou. Vytvoríme si plán a budeme postupovať podľa neho. Nakoniec si z toho urobíme nejaký záver a uvidíme. Prioritou je čím najskôr nájsť vraha. Nikto nevie, kedy a či zaútočí znovu. Musíme zistiť jeho motív, ak to plánoval. Teoreticky to mohla byť len nehoda. Čo vy na to?“

„To bol ale predslov,“ uznanlivo povedal James.

„Samozrejme, ideme do toho s tebou,“ povedala Sarah.

Začali sme hneď na druhý deň. Vybrali sme sa do detektívovej provizórnej kancelárie. Zaklopali sme. Detektív nám otvoril a my sme vošli dnu. Izba bola malá. V strede stál jeden veľký stôl, na ktorom bolo veľa papierov. Na jednej strane stola bola drevená stolička a na druhej boli stoličky dve. Spýtali sme sa ho, či by nám neposkytol informácie z vyšetrovania. Našťastie sme sa nemuseli dlho dohadovať, v pokoji nám ich odovzdal.

Začali sme vyšetrovanie. Jeho spisy nám síce pomohli, ale prácu nám to výrazne neľahčilo. Vypočul všetkých ľudí, ktorých mal, ale jeho otázky neboli vôbec dostačujúce. Jeho písmo bolo ťažko čitateľné a občas sa nedalo prečítať. Ale aspoň sme sa mali od čoho odpichnúť. S vyšetrovaním sme mali práce až nad hlavu. Spolu s našimi povinnosťami na zámku to bolo náročné. Moja a Jamesova práca bola jednoduchšia. Vždy, keď sme mali voľnú chvíľu, venovali sme sa prípadu. Vôbec to nebolo také jednoduché, ako sme si mysleli.

„To bol ale ťažký deň,“ vzdychol si James.

„To mi hovor,“ odpovedala mu Sarah.

„Nemusíte sa toľko sťažovať. Vidno, že ste súrodenci,“ zažartovala som.

„Dobre teda, koho ešte musíme vypočuť?“ opýtala sa Sarah.

„Ako sa na to tak pozerám, asi ešte štyroch,“ povedal James.

„A koho?“ spýtala som sa.

„No, máme tu pani Linchovú, potom Bena, strážnika, Lukasa, Anninho priateľa, a nakoniec Stacy, jej kamarátku. Aj keď... vyzerá to tak, že to nie je kamarátka v pravom slova zmysle. Podľa toho, čo som počul, Stacy Annu nemala až tak rada.“

„Kto si myslíte, že by to mohol byť?“ opýtala sa Sarah.

„Neviem, no na základe toho, čo máme od detektíva, to vyzerá, že jeden z nich. Aj preto sme si ich nechali nakoniec. Však, Kate?“

„Hej. Možno jej priateľ alebo takzvaná kamarátka. Nemyslím si, že by to bol strážnik alebo pani Linchová. A keď tak ten strážnik Ben. Pani Linchová mi pripadá veľmi milá na to, aby to urobila. Aj keď na druhú stranu ...“

„Nie, nie,“ pokrútila hlavou Sarah, „Ben nie. A pani Linchová už vôbec nie. Poznáme ju, takže ti môžeme zaručiť aj vlastným životom, že ona ju nezabila. Práveže ju mala rada. Z jej smrti sa hrozne zrútila. Chúd'a pani Linchová. Ja to skôr tipujem na Anninho priateľa.“

„Ja myslím, že to urobila tá jej kamarátka,“ povedal James a po chvíli rozčúlene dodal, „prečo vždy za všetkým musí byť chlap?“

„Veď dobre, dobre. Nehnevaj sa,“ povedala som mu. „A mimochodom, rada by som sa vás opýtala, ak to teda nevaďí, odkedy poznáte pani Linchovú tak dobre, že ste presvedčení o jej nevine?“

„To je dlhý príbeh,“ začala Sarah, ale James jej skočil do reči: „Vôbec to nie je dlhý príbeh, len je veľmi nudný. Naozaj to chceš počuť?“

„Áno, zaujíma ma to.“

„No dobre,“ povzdychol si James. „Ona nás vlastne vychovala. Naši rodičia zomreli, keď sme boli ešte malí a ona sa nás ujala. To je všetko.“

„To je od nej milé.“

Už som sa nechcela ďalej vypytovať. Cítila som sa nepríjemne. Bolo vidieť, že sa o tom nechcú rozprávať. Radšej som sa ani nemala pýtať.

„Už je neskoro, mali by sme ísť spať,“ zívla si Sarah.

„Dobre, dobrú noc,“ povedal James a odišiel.

05.kapitola

Vypočúvanie

Na druhý deň sme sa zobudili do obzvlášť daždivého počasia. Keďže pršalo a Sarah mala dopoludnia voľno, rozhodli sme sa, že začneme s výsluchmi. Začali sme s pani Linchovou, keďže sme ju považovali za najmenej podozrivú osobu. Ako provizórnu vypočúvaciu miestnosť sme si vybrali Jamesovu izbu. Bola dosť veľká, aby v nej býval len on. Jasné, kým som sem neprišla, Sarah bola v izbe tiež sama, ale tak či tak, jej izba bola o poznanie menšia.

Jamesovu izbu sme prispôbili potrebám vypočúvania. Stôl sme posunuli do stredu. Z jednej strany sme umiestnili stoličku - tam sedel podozrivý. Z druhej strany bola jedna hlavná stolička - pre vypočúvateľa, vľavo dve ďalšie - pre pozorovateľov.

„Ďakujeme, že ste prišli, pani Linchová,“ povedal James. Dohodli sme sa, že otázky pre pani Linchovú bude klásť prevažne James.

„Poznali ste Annu Plettovú dobre?“

„Pracovať tu sa môže od pätnástich, takže štyri roky.“

„A bola pracovitá?“ spýtal sa James.

„Áno, snažila sa, ale pokiaľ jej niečo nešlo, vzdala sa a viac sa do toho nepustila. Tento zvyk som sa u nej snažila odstrániť. Nakoniec sa jej to aj začalo dariť, ale ...“

Do očí sa jej tísli slzy.

„Hmm, a ... nevšimli ste si v posledných týždňoch niečo podozrivé?“

„Nie, vôbec nič.“

„Hmm, dobre ... Môžete nám povedať, kde ste boli v čase,“ zaváhal, „v čase jej smrti?“

Pani Linchová si nahlas vzlykla. Očividne to bolo pre ňu ťažké.

„Bola som práve v jednej z izieb. Chceli sme prijať novú chyžnú, ale nakoniec neprešla výberom, takže sme nikoho nevybrali.“

„Chceli?“

„Áno, spolu s Henrym.“

Spýtavo som sa pozrela na Sarah.

„To je kráľov radca,“ pošepla mi.

„Mali ste Annu rada?“ opýtal sa James.

„Mám rada každú chyžnú, pokiaľ nerobí hlúposti alebo problémy. A Anna bola veľmi pracovitá, milá, priateľská a rozumná. Každý ju mal rád.“

Teraz sa už definitívne rozplakala. James jej podal vreckovku. Sarah k nej podišla a začala ju utešovať.

„Už len posledná otázka, ak sa môžem spýtať ...“ opatrne sa opýtal James.

Pani Linchová potichu prikývla.

„Porozmýšľajte, neviete náhodou, kto by ju mohol zabiť?“

Mlčky pokrútila hlavou.

„Dobre, pani Linchová. Ďakujeme za váš čas.“

Bolo jasné, že s pani Linchovou sme skončili. Sarah ju odviedla do jej izby. Keď sa vrátila, začali sme sa o tom trochu rozprávať. Pôvodne sme chceli vypočúvať Bena, ale ten nemohol. Povedali sme si, že by nebolo na škodu urobiť si pauzu. S pani Linchovou to bolo vyčerpávajúce a mali sme ešte dosť času.

„Podľa mňa to pani Linchová nebola,“ povedala Sarah.

„Ani podľa mňa nie, ako som už povedal. Mne sa zdá, že len Kate jej neverí.“

„To nie je pravda!“ trochu sa ma to dotklo. „Ja som tomu verila od začiatku, len som sa chcela uistiť. A len tak medzi nami, určite by na to nemala silu. Aspoň nie tú psychickú.“

„Dobre, dobre, upokoj sa,“ povedal mi James.

Ozvalo sa zaklopanie na dvere.

„Ďalej!“ zvolal James.

Dvere sa otvorili. Na prahu stál chlapec nevysokej postavy. Vyzeral smutne. James mu povedal, nech si sadne. Musím povedať, že James sa naňho

nepozeral veľmi pekne. Nechápala som to. Hlavne, že sa sťažoval, že za všetkým musí byť chlap.

„Jamesa si nevšímaj,“ povedala som mu s úsmevom a na Jamesa som vrhla nepekný pohľad. „Prejdime rovno k veci: Kde si bol v čase, kedy zabili Annu?“

„Pracoval som v záhrade.“

Lukas sa neustále pozeral kamsi vľavo za mňa. Najprv som nechápala, no akonáhle som sa otočila, pochopila som. James ho prebodával svojim vražedným pohľadom. V tých očiach bolo vidieť veľký chlad. Naozaj som tomu nerozumela. Keď sa mi James konečne pozrel do očí, darovala som mu ten istý vražedný pohľad. Pochopil a, aj keď namrzene, prestal. Aspoň na chvíľku.

„A má ti to kto dosvedčiť? Prepáč vypadlo mi tvoje meno.“

„Lukas. A áno, myslím, že má. Práve sa nám menili smeny s mojím kolegom záhradníkom. Stretli sme sa v kôlni. Potom sme počuli krik a išli sme do zámku. Vybehli sme na druhé poschodie a uvideli sme Annu ...“

„Toto nie sú dostačujúce alibi,“ zamrmlal si James viac - menej pre seba, ale všetci to počuli.

„Bud' ticho!“ sykla naňho Sarah.

Nevšímala som si to a pokračovala som: „Nevšimol si si v poslednom čase niečo podozrivé?“

„Nie.“

„Nevieš, či mala nejakých nepriateľov?“

„Vlastne áno. Stacy. Anna ju považovala za svoju kamarátku, ale je falošná ako líška. Hovoril som jej tisíckrát, že Stacy nie je jej priateľka a že sa s ňou kamaráti len kvôli mne. Ale ona mi nikdy neverila. Ak ju Stacy zabila, prisahám, že zabijem ja ju!“ Lukas vyletel zo stoličky.

Sarah zareagovala ako prvá: „Lukas, sadni si, prosím ťa. Ja viem, že je to pre teba ťažké, ale, prosím, popremýšľaj nad následkami svojich slov. Nevieme, kto ju zabil, preto sme tu, tak sa upokoj.“

Zrejme to zabralo. Sadol si a niečo si nezrozumiteľne zamrmlal.

„Kamarátla sa s ňou len kvôli tebe?“ pokračovala som vo výsluchu. „Ako to myslíš?“

„Chce som mnou chodiť. Ale ja nie. Nemienim sa o tom baviť,“ povedal naštvane.

Odzrazu ktosi vošiel. Dievča. Nebola mi ani trochu sympatická. Vo dverách stála vysoká blondína s chladnými modrými očami. A ani nezaklopala. Aká nevychovanosť!

„Už tu čakám hrozne dlho,“ začala veľmi ťahavým a preafektovaným hlasom. „Pohnite si, nemám čas.“

Počas toho, ako sa s nami rozprávala, sa na nás ani nepozrela.

„Veď už sme hotoví,“ nevrlo jej odpovedal James.

„Môžeš odísť, Lukas.“

Akonáhle započula Lukasovo meno, zdvihla hlavu. Pozrela sa naňho a falošne sa usmiala. Ten pohľad bol zvláštny. On sa však na ňu ani len nepozrel. Pozorovala ho počas toho, ako odchádzal. Jej úsmev sa po Lukasovom odchode vytratil.

„Prečo si sa naňho tak pozeral?“ spýtala som sa Jamesa. „Nest'ážoval si sa včera náhodou na to, že Sarah si myslí, že to urobil Lukas?“

„Kašli na to,“ povedal.

„Odpovedz mi!“

Neodpovedal. Vzdala som to. Koniec koncov, už sme tu mali Stacy. Bolo na čase vypočuť ju. Neochotne si sadla na stoličku a James začal s výsluchom. Jeho správanie bolo ešte horšie. Pravdupovediac, nečudovala som sa mu. Bolo to s ňou príšerné.

„Kde si bola v čase Anninej vraždy?“ spýtal sa James.

„A kde by som podľa vás mala byť? Vy ma obviňujete? To si myslíte, že som k nej prišla a vrazila jej nôž do brucha?“ predstierala dotknuto.

„Keď vravíš ...“

„James!“ jednohlasne sme ho so Sarah okríkli.

„Dobre, dobre,“ povedal namrzene. „Chceme len vedieť, kde si bola. Pýtali sme sa aj ostatných, nie si jediná. Budeš teda taká láskavá a podelíš sa s nami o túto drahocennú informáciu?“ dodal, za čo si vyslúžil ďalší káravý pohľad.

„Ak to chcete vedieť, bola som s kráľovnou.“

„Môže ti to niekto dosvedčiť, okrem Jej veličenstva, samozrejme?“

„To vám nestačí slovo kráľovnej? Čo iné by ste chceli?“

„To nikto nepovedal! Čo si robila s kráľovnou? Bola si s ňou sama?“

„Prechádzali sme sa po záhradách. Boli s nami ešte Lisa a Lea. Veľmi sme si to užili. Byť dvornou dámou je úžasné.“

„Ty predsa nie si dvorná dáma! Si len obyčajná slúžka!“ skríkla na ňu Sarah.

„Vieš, že tvoje tvrdenie hraničí s trestným činom? Chceš snáď, aby ťa zavreli? A teraz nám láskavo povedz pravdu!“ čertil sa James.

„Ako sa opovažujete tvrdiť také bohapusté klamstvá! Mali by ste si ma viac vážiť. Pochádzam z rodiny šľachticov a vy ste len úbohá spodina.“

„Tak ako je možné, že pracuješ na zámku, keď tvrdíš, že si šľachtičná?“ pokojne som sa opýtala. Vnútri som ale dusila hnev. Už som to nemohla vydržať, musela som do toho vstúpiť. Nechcela som sa hádať, ale keď nazvala Jamesa a Sarah spodinou, nemohla som to nechať len tak.

„Moji rodičia zomreli. Nikto mi nechce veriť, že patrili medzi šľachtu, a tak tu musím pracovať ako nejakí úbožiaci.“ Pri posledných slovách uprela svoj chladný pohľad na nás.

„Mala si Annu rada?“ pokračoval James, akoby sa nič nestalo.

„Kto by ju mal rád? Pch! Teraz je mŕtva, takže to môžem priznať. Ona si myslela, že som jej skutočná priateľka, ale mýlila sa. Naletela každému. Nečudo, že ju zabili. Nikomu chýbať nebude.“ Jej hlas bol chladný a neúctivý. Bolo v ňom počuť ľahostajnosť a výsmech. Čudujem sa, že nezabili ju, ale Annu. A že má nejaké kamarátky. Aj keď tie musia byť tiež také hlúpe a namyslené ako ona.

Hnev vo mne bublal ako vriaci olej. Asi to na mne bolo vidieť, lebo Stacy sa na mňa škaredo zazrela, no netrápilo ma to.

„Viete čo? Už ma to tu s vami nebaví. Idem preč, venovať sa niečomu dôležitejšiemu ako vám,“ povedala pohrdavo a odišla.

„Vďaka Bohu, že je preč,“ vydýchla som si.

„Ale, ale,“ zaškeril sa James, „žeby sme si našli nepriateľa?“

„Ved' je príšerná, naozaj,“ začervenala som sa.

Súrodenci sa však zasmiali a súhlasili.

„Čo jej rodina?“ spýtala som sa.

„Dúfam, že jej neveríš,“ pohrdavo začal James. „Jej rodičia žijú a pracujú dolu v kuchyni. Nikdy nepatrili medzi šľachtu. Všetko si len vymyslela. Hanbí sa za nich. Nevďačnica. A pritom môže byť rada, že má takých milých rodičov.“

Súrodenci si vymenili miesta a ja som šla zavolať Bena. Vošli sme. Cítila som sa pri ňom slabo, ale v bezpečí. Bolo vidieť, že je to hradný strážca. Jeho vlasy boli čierne s ťa uhol. Mal oceánovo modré oči. Boli úplne odlišné od tých, ktoré mala Stacy.

„Sadni si,“ vľúdne povedala Sarah. „Ben, prejdime rovno k veci. Kde si bol, keď zabili Annu?“

„Hej! To je moja veta!“ zasmiala som sa. Sarah sa na mňa tiež usmiala.

„Vtedy som bol na strážni. Ved' to vieš. Prechádzala si okolo,“ povedal. Vyzeral dosť nervózne, ale snažil sa to skryť.

„A okrem mňa, môže ti to dosvedčiť ešte niekto?“

„Myslím, že nie. Tou chodbou veľa ľudí nechodí, vedie iba do knižnice.“

„Do knižnice? Vy tu máte knižnicu?“ otočila som sa na Jamesa.

„Áno, v každom zámku je predsa knižnica,“ zarazene mi odpovedal.

„Vážne? A aká je veľká? Koľko je tam kníh? A kde vlastne je?“ vyvalila som naňho kopu otázok. Knihy totiž milujem. Keby som vedela, že tu je knižnica, asi by som tam trávila celé dni. Asi bolo dobré, že som to nevedela.

„Čo ja viem? Ja tam nechodím. Musíš sa spýtať Sarah,“ odpovedal mi James.

„Prečo tam nechodíš?“

„Nečítam knihy.“

Táto odpoveď ma zarazila. Nečíta knihy? Čo je to za človeka?

„Prečo?“

„Neviem, proste ma to nebaví. Sústreďme sa radšej na výsluch,“ povedal, čím mi dal jasne najavo, že táto téma je tabu.

„A poznal si Annu dobre?“ Aj Sarah bola napätá. Asi bola nervózna. Predsa len, človek nevypočúva ohľadom vraždy každý deň.

„Nie, síce som ju dobre nepoznal, ale bola milá. Nebol to ten typ osoby, ktorú by chcel niekto zabiť.“

„A ešte posledná otázka. Nevšimol si si v posledných dňoch niečo podozrivé?“

„Bohužiaľ, nie. Nevedel som ani, že sa niečo stalo, až kým mi to nepovedal ten, s ktorým som sa striedal. Tá chodba, kde ju zabili, je totiž až na opačnej strane zámku.“

„Dobre,“ povedala nakoniec Sarah. „Myslím, že to je všetko. Ďakujem za tvoj čas.“

Odišiel. Všetci sme si vydýchli, že už je koniec. Boli sme naozaj vyčerpaní.

06.kapitola

Podozrenie

„Stacy sa mi nepáči,“ povedala Sarah. „Viete, je zlé, ak niekto využíva svoju kamarátku vo svoj sebecký prospech. Ale ak sa k tomu niekto aj otvorene priznáva, mohol by pokojne vraždiť. Ved’ ste to počuli. Nemala k nej žiadnu úctu. A to umrela len prednedávnom! A myslím si, že ona má na to guráž. Vidno, že je sebavedomá, chladná a ide si za svojím. Viem, ako to vyznie,“ povedala a pozrela sa mňa, „ a nemôžeme predsa niekoho obviňovať bez dôkazov. Len chcem povedať, že hľadáme vraha, ktorý na sebe nedá poznať nervozitu, má akú-takú silu, pevnú vôľu a nezľakne sa v rozhodujúcej chvíli. A to na ňu sedí.“

„V niečom máš pravdu sestrička,“ ozval James. „Naozaj, ona na to má. Ale dovoľm si podotknúť, že aj Lukas môže byť vrah. Celý smútok mohol len predstierať. A nezabúdajme na to, že nemá alibi. Pokojne sa mohol popri tom strihaní kvietkov vybrať do zámku, vraziť Anne nôž do brucha, a potom prísť na výmenu smien, akoby sa nič nestalo.“

„Áno, je na tom trocha pravdy,“ povedala som, „ale ja to tipujem skôr na Bena. Na výsluchu sa tváril zvláštne. Prečo by mal byť nervózny, ak to neurobil?“

„Nie, Ben by to byť nemohol,“ namietla Sarah. „Ved’ povedal, že ju nepoznal. Áno, mohol síce klamať, ale ja mu verím. A zabúdaš na to, že Ben nemá motív. Čo by z toho mal?“

„Neviem, ale uznaj, že keby to aj urobil, vy dvaja by ste boli tí poslední, ktorí by ho obviňovali. Je to predsa váš kamarát.“

„Ty si myslíš, že nie sme objektívni?“ spýtala sa Sarah.

„To nevravím, ale musíš pripustiť všetky možnosti. Nakoniec, môže to byť aj pani Linchová. Aj ona mohla ten plač len predstierať,“ odpovedala som.

„Nemohla,“ ľahko do toho vstúpil James. „Má predsa dostačujúce alibi.“

„Aha, áno. Takže ju môžeme vyškrtnúť,“ povedala som napokon.

Dobre, teraz už ostávajú len traja. Myslím, že by to mohol byť každý z nich. Už len nájsť dôkazy, niekoho usvedčiť a je to. Ale ako?

07.kapitola

Náhly zvrat

Už sme v prípade mali jasnejšie, ale zároveň sme sa nikam neposunuli. Často sme chodili za detektívom po pomoc, radu alebo poučenie. Zo začiatku s tým nemal problém, ale postupne začal byť čoraz menej nápomocný a oveľa viac nevrlý. Niekoľkokrát sme si mysleli, že nám nepomôže alebo horšie, že nás vykáže z vyšetrovania. Našťastie sa to nestalo. Zatiaľ.

„Inak, viete čo mi napadlo?“ opýtala som sa súrodencov. „Ešte sme neboli v Anninej izbe. Mali by sme tam ísť.“

„Naozaj, vôbec nám to nenapadlo,“ povedala Sarah.

„Ako sme na to mohli zabudnúť?“ zvolal James.

„Teraz nemám zmenu,“ nadhodila Sarah, „mohli by sme tam zájsť.“

„Môžeme, ale ... neviem, nebude znovu podráždený?“ spýtala som sa.

„No a? Nech si trhne nohou. Nemal by zabúdať, že my pomáhame s prípadom jemu a nie naopak,“ vybuchol James. So Sarah sme sa zasmiali, zatiaľ čo James potichu hromžil.

Vybrali sme sa teda za ním. Zaklopali sme, a akonáhle sa dvere otvorili, naše obavy sa naplnili. Napriek tomu, sme mu v rýchllosti predniesli našu požiadavku.

„Mohli by ste nám teda dať kľúče?“ poprosila som.

Detektív chvíľu váhal. Nakoniec ale, na našu veľkú úľavu, súhlasil a neochotne nám kľúče podal. Predtým, než sme si ich vzali, nám povedal: „Dám vám tie kľúče, ale musím ísť s vami. Zákon je zákon.“

Zaváhali sme. Vedeli sme, že pokiaľ odmietneme, nikam sa nedostaneme. Ale na druhej strane, keby tam šiel s nami, obmedzovalo by nás to. Plus, nepáčila sa mi tá jeho zmena. Predtým k vyšetrovaniu nepriložil ani ruku a teraz, keď sme sa do toho ponorili my, sa tomu záhadne venuje tiež. Avšak nemali sme inú možnosť, než súhlasiť.

„Dobre teda, ale,“ prebral iniciatívu James, za čo si vyslúžil od Sarah vražedný pohľad, „Annina izba je dosť malá, tak ako izby všetkých slúžok. Asi sa tam všetci nezmestíme, takže sa obávam, že budete musieť stáť vo dverách.“

No super, teraz nás určite pošle kadeľahšie!

„To si si teda vážne mohol odpustiť!“ vynadala ticho Sarah Jamesovi.

„Dobre, súhlasím,“ pritakal detektív na naše prekvapenie.

Annina izba bola malá. Vlastne sa nelíšila od izby, ktorú som obývala spolu so Sarah. Ani veľkosťou, ani zariadením. Pustili sme sa do toho. James si zobral stôl, Sarah sa pustila do prehľadávania postele a ja som si vzala skriňu. Prehľadávanie nebolo vôbec prínosné. Aj keby sme tam neboli, o nič by sme neprišli. Nenašli sme tam nič podozrivé alebo podstatné, čo by nám trochu pomohlo označiť vraha.

Bezradne som sa pozrela na Jamesa. Z jeho pohľadu som zistila, že ani on nič nenašiel. Zrazu si Sarah kýchlala.

„Neobjavil. Na zdravie, sestrička.“

Detektíva to zjavne prebralo z rozjímania a povedal: „Takže, vážení, čas nám už vypršal. A teraz, ak dovoľíte, pôjdem sa venovať dôležitejším veciam, ako tým vašim detským hrám.“

Nemali sme na výber, takže sme sa pobrali preč. Nestihli sme sa o tom ani spoločne porozprávať, lebo Sarah ihneď musela ísť do služby. A vlastne, aj nám už začínala zmena.

Už sa pomaly stmievalo. S Jamesom sme stáli pred našou izbou a čakali na Sarah. Pred chvíľou sa jej mala končiť zmena a ešte stále neprišla. James bol vynervovaný.

„Kde toľko trčí?“ spýtal sa.

„Prosím ťa, veď je to len pätnásť minút! Určite ju zdržala práca,“ upokojovala som ho.

„Ale ona tu mala byť už pred pätnástimi minútami a stále tu nie je!“

„To si až taký netrpezlivý? Meškala už aj viac ako pätnásť minút.“

„Ale ona nemá vo zvyku meškať! A keď tak len päť minút! Vtedy to bolo výnimočne!“

„Ty sa o ňu bojíš?“

„Vieš čo? Vôbec nie. Je mi jedno, že tu už raz niekoho zabili a že ona teraz možno leží niekde mŕtva. Je mi to úplne jedno,“ povedal ironicky, ale z jeho hlasu bolo cítiť strach. „Prečo sa ma to vlastne pýtaš?“ podráždene dodal. Takto sa správal vždy, keď sa snažil skryť svoje pocity.

„Aha tu je. Živá a zdravá,“ povedala som.

„Ahojte ...“ začala Sarah, ale už to nestihla dokončiť, pretože James jej skočil do reči: „No konečne! Kde si bola?! Meškáš strašne dlho! Vieš si vôbec predstaviť ako som sa o teba bál?!“ Nadýchol sa a potom pokračoval: „A ako sa o teba bála Kate! Bola tu z toho, že meškáš strašne nervózna. Určite si ťa už predstavovala, ako ležiš niekde v kaluži krvi s nožom v bruchu! Však, Kate?“

Ani som sa nestihla nadýchnuť, aby som sa obhájila, a on znovu spustil: „No vidíš. Je taká vynervovaná, že sa ani na slovo nezmôže. Hrozne si ju vydesila!“

„Dobre, upokoj sa. Vďaka James, ehm, teda Kate. Je to od vás veľmi milé, že ste si o mňa robili starosti. Musím vám niečo povedať.“

Z diaľky sa k nám blížil Ben. Vyzeral smutne. „Na čo toľko zízate?“ podráždene sa spýtala Sarah a otočila sa. Ben sa nás ďalej pozeral ospravedlňujúcim pohľadom.

„Kate Johansonová a Sarah a James Woodovci, v mene Jeho veličenstva kráľa Geoga II. a platných zákonov Gratie vás zatýkam za vraždu Anny Plettovej. Poďte so mnou,“ povedal Ben. Zarazilo nás to.

Prvý sa spamätal James: „Strieľaš si z nás?“

„Bohužiaľ. Prosím vás, neklad'te odpor, narobíte si zbytočné problémy.“

„Ben,“ ozvala sa Sarah, „čo to má znamenať?“

„Poďte prosím so mnou, inak vás budem musieť donútiť. A to by som naozaj nechcel.“

„Nemáš na to právo!“ vykrikol James.

„Samozrejme, že má,“ vyšiel sa detektív spoza Benovho chrbta. Hneď za ním smutne kráčal kráľ a ďalší dvaja strážcovia.

„Ako to myslíte?“ opýtala som sa.

„Detektív Shamock vás obvinil z vraždy Anny Plattovej,“ povedal kráľ.

„Na základe čoho?“

James bol už tak rozzúrený, že sme ho so Sarah museli vyslovene držať, aby na niekoho nevyštartoval a jednu mu nevrazil.

„Nemáte žiadne alibi. Povedali ste predsa, že v čase vraždy slečny Plettovej ste boli na pikniku. A sami. Nemá vám to kto dosvedčiť. Alebo áno?“ uštipačne sa spýtal detektív. Vyzeral, že si to veľmi vychutnáva.

Mlčali sme. Nemalo zmysel zapierať. Otázky boli naformulované dosť dobre. A keby sme klamali, vzbudilo by to viac podozrenia. Ved' kráľ vie, kde sme boli. Bol pri tom, keď nás detektív vypočúval.

„To je prekrúcanie pravdy!“ bránil nás James.

„Takže nepopierate? Vidíte Vaše veličenstvo, dôkazy sú jasné. Počas toho, ako slečna Woodová upratovala so slečnou Plettovou chodbu, mohla vytiahnuť nôž a zabiť ju. Potom to povedala svojmu bratovi a kamarátke a tí ju kryjú, čo je tiež spoluúčasť na trestnom čine. Preto pán Wood pri výpovedi žartoval o nebohej slečne Plettovej. Očividne mu neprekáža, že jeho sestra ju zabila. Možno aj preto sa ponorili do vyšetrovania vraždy, aby od seba odpútali pozornosť a tým marili vyšetovanie.

A tiež nesmieme zabúdať na záhadné zjavenie slečny Johansonovej. Možno, že ona je celým mozgom tohto zločinu.“

„Pán detektív, už ma naozaj začínate frustrovať. Aké máte na toto závažné obvinenie dôkazy? Zatiaľ ste nás obvinili na základe toho, že ja som pracovala s Annou a toho, že nemáme alibi. Nič viac! To chcete celé obvinenie postaviť na týchto nedostatočných dôkazoch?!“

„To ani nie sú dôkazy, Sarah. To sú len domnienky. Viete o tom, že musíte mať aspoň jeden priamy dôkaz? Ak ho nemáte, nemáte právo nás zatknúť. V podstate sa potom aj vy dopúšťate trestného činu!“ pridal sa James.

„Ak môžem, Vaše veličenstvo, tie deti majú pravdu. Musím priznať, že zatiaľ nemám nijaké riadne dôkazy. Avšak si dovoľím povedať, že to, že nemajú nijaké alibi je dôvod, aby som ich podozrieval. Ja si myslím, že sú vinní. Mali by sme ich zavrieť do žalárov, aby náhodou neutiekli alebo, ešte horšie, niekomu neublížili. Ak sa ukáže, že sú nevinní, pustíme ich.“

„Teda navrhujete ochrannú väzbu, ak tomu dobre rozumiem. V tom prípade súhlasím. Na pár dní, kým sa nenájdu dôkazy. Potom ich pustíme,“ povedal kráľ a my sme nemali inú možnosť ako nasledovať Bena a pripraviť sa na studený pobyt v žalároch.

08.kapitola

Lístoček

„Nemôžem tomu uverit!“ zvolala Sarah. „Ochranná väzba! Čo by sme komu urobili? Ved' bez dôkazov nás nemohli zavrieť! Určite to bola iba zámienka, aby nás mohli odsúdiť.“

„Do čerta!“ zvolal James zatiaľ čo už pol hodinu lomcoval mrežami v nádeji, že sa otvoría. Prekvapivo, neotvorili. „Môžem sa na to vykašľať! Nejde to.“

„Naozaj? Ja neviem, skús to robiť ešte hodinu, možno nakoniec povolia,“ s veľkou dávkou irónie mu odsekla Sarah.

„Aspoň tu robím niečo preto, aby sme sa odtiaľto dostali von! Zatiaľ čo ty tu iba...“

„Dost'! Obaja prestaňte, hádka je to posledné, čo v tejto situácii potrebujeme,“ okríkla som ich.

Už som toho mala po krk. Hádali sa celou cestou sem a teraz aj tu. Normálne som mala chuť požiadať o samostatnú celu. Vyzeralo to tu ako vo filmoch, až na to, že toto bola realita. Presne takto som si predstavovala väzenie. Bolo tu vlhko, chladno a tma, až na jednu fakľu, ale tá bola na chodbe, takže sa k nám nedostávalo veľa svetla.

„A ten zradca Ben!“ povedal James. „Nechápem, ako to mohol urobiť. Ved' je to náš kamarát. Teda, vlastne bol.“

„Stále je to náš kamarát! A prestaň o ňom tak hovoriť. Musel to urobiť, inak by ho vyhodili,“ namietla Sarah.

„Hovor si, čo chceš. Kate,“ otočil sa na mňa James, „asi si mala pravdu. Bol to Ben. Zabil ju.“

„Nie, nezabil. Sarah má pravdu. Nemôžeš stavať obvinenie len na tvojom prchavom názore. Máš dôkazy? Nemáš. Vybavené,“ povedala som.

„Tak prečo si si predtým myslela, že to on ju zabil?“ neveriacky sa spýtal James.

„To už je jedno. Už si to nemyslím a bodka. Radšej mi skús povedať, ako sa odtiaľto dostaneme.“

James si vzdychol.

„No, mykanie mrežami asi môžeme vylúčiť.“

„Nevrav,“ zamrmlala Sarah.

„Už prestaň Sarah,“ okríkla som ju. S tými dvoma to je peklo na zemi.

„Toto je hrozné. Človek mu pomáha a on takto! Ten detektív sa od začiatku nesnažil. Určite ani...“ naďalej hromžil James.

„No jasné, jeden by si myslel, že to bol on,“ povedala Sarah ironicky.

„Hej, určite to bol detektív. Spriadal tajné plány, a tak ju musel zabiť,“ zasmial sa James a Sarah sa k nemu pridala tiež. Zamyslela som sa.

„Kate? Vnímaš?“ uisťovala sa Sarah a mávala mi rukou pred očami.

„Čo? Teda, áno, jasné,“ povedala som, „Vlastne, keď sa nad tým zamyslím, asi máte pravdu.“

„Pravdu v čom?“ so smiechom sa spýtal James.

Zaváhala som. Je to len teória nepodložená faktami. „S tým, že detektív je vrah.“

„Jasné, a ja som jednorozec,“ povedal James.

„Myslím to vážne. Pamätáte si na deň, kedy umrela Anna? Vtedy, keď ste ma hľadali, videla som niekoho utekať zo zámku, pritom sa všetci hrnuli dnu. Bol celý v čiernom,“ Sarah už-už chcela niečo namietat', ale nepustila som ju k slovu, „a viete, on vždy chodí v čiernom kabáte a aj klobúku. A ďalej, vôbec sa nezaujímal o prípad, bol mu ukradnutý. A pamätáte si na jeho stále sa zhoršujúcu náladu, keď sme sa do prípadu ponorili my? A teraz toto. Zavrel nás tu úplne bez dôkazov. Prečo asi? Viem, viem, toto sú iba domnienky, ale uznajte, je to až priveľa náhod po kope.“

„Na tom niečo bude,“ poznamenal James.

„Možno, ale kto nám uverí? V našej situácii môžeme povedať čokoľvek, len aby sme sa odtiaľto dostali. A navyše, ako si povedala, sú to len domnienky. Nikto nám neuverí. A my budeme musieť byť v tejto zime,“ povedala Sarah a strčila si ruky do vrecka na sukni.

„Súhlasím so Sarah. Prepáč, ale ...“ začal James, ale do reči mu skočila jeho sestra: „Už to mám! Už viem, čo som vám chcela ukázať. Keď sme boli v Anninej izbe, našla som jej denník. Z jednej dvojstrany trčal papierik. Neotvárala by som ho, ale bola som zvedavá. Navyše, písmo na papieriku sa mi zdalo známe. Tak som teda denník otvorila na tej stránke, ku ktorej bol ten papierik priložený. A hádajte, z akého dňa bol ten zápis? Z dňa jej vraždy. A viete čo ešte? To písmo na tom lístočku patrilo detektívovi. Pozrite,“ a ukázala nám malý lístoček. „Napísal jej, že sa s ňou chce stretnúť práve v tom čase, kedy bola zavraždená.“

„Myslíš, že to obstojí ako dôkaz? Stretnúť sa s ňou mohol aj bez toho, aby ju zabil. Aj ty si s ňou v tom čase pracovala a nezabila si ju. Aspoň dúfam,“ zažartoval James.

„Myslím, že obstojí,“ povedala Sarah, pričom zámerne odignorovala Jamesov žart. „Podľa mňa pomôže aj to, čo povedala Kate. Keď už nič iné, najmä iného detektíva.“

„Ako si tým môžeš byť taká istá?“ nedal sa James.

„Ty tu chceš ostať?“ spýtala som sa ho.

„Nie, jasné, že nie. Len hovorím ...“

„Tak mlč. Radšej porozmýšľaj, ako sa odtiaľto dostaneme.“

V tom sme započuli kroky. Dvere na cele sa s vrzgotom otvorili. Otočila som sa.

„Ahojte, dúfam, že ste tu nezamrzli,“ žmurkol na nás Ben.

„Čo je? Prišiel si sa nám vysmievať?“ podráždene sa spýtala Sarah.

„Prečo by som to robil? Ospravedlnil som sa vám, keď som vás sem zatváral. Nechcel som vás zavrieť do žalára! Musel som. Ale teraz vás mám doviest' ku kráľovi.“

Všetci sme boli radi, že sa z tejto zimy a tmy konečne dostaneme. Vykročili sme za Benom.

09.kapitola

Veľké odhalenie

Boli sme ticho. Nevedeli sme, čo máme hovoriť. Čo po nás vlastne kráľ chce? Radosť nás opustila, akonáhle sme vkročili do trónnej siene.

Prišli sme až ku kráľovi a poklonili sme sa. Tentoraz sa mi to podarilo.

„Vstaňte,“ prehovoril kráľ. „Chcem vám oznámiť, že sa nenašli žiadne dôkazy o vašej vine. Týmto vás zbavujem všetkých obvinení. Ste voľní,“ usmial sa na nás. Bolo vidieť, že mu odľahlo. Ani on nás zrejme nechcel dať do žalára. Bol to naozaj milý človek.

„Ďakujeme, Vaše veličenstvo,“ uklonil sa James. „Vážime si to.“

Už sme boli na odchode, keď som si odrazu spomenula. „Vaše veličenstvo,“ rozbehla som sa, „musíme vám niečo povedať.“

Otočila som sa. Všetky stráže na mňa mierili svoje zbrane. Potom som zbadala súrodencov. Sarah mala tvár položenú v dlaniach a James sa držal za hlavu. Hups. Okamžite som sa poklonila.

„Prepáčte, Vaše veličenstvo,“ dodala som rýchlo.

Kráľ sa na mňa ale pobavene usmieval, kývol strážcom, tí zložili svoje zbrane a pobrali sa na svoje miesta.

„Vrav, Kate, čo máš na srdci?“ vlúdne sa ma spýtal.

Otočila som sa na Sarah a Jamesa. Tí následne podošli ku mne, hlboko sa uklonili a ja som začala: „Asi vieme, kto to bol. Vieme, kto ju zabil. Bol to detektív Shamock.“

Na chvíľu zavládlo ticho. Hneď na to si však všetci začali vzrušene šepkať. Čakala som na kráľovu odpoveď. Trochu som sa bála. Jeho obyčajne veselá tvár sa behom sekundy zmenila. Vyzeral veľmi vážne.

„Vieš, že toto je veľmi vážne obvinenie. Musíš ...“

„Ja viem,“ podráždene som mu skočila do reči. Hovoril na mňa ako na malé dieťa. „Ale aj on nás obvinil len tak bez dôkazov. A my máme dôkazy.“ Pozrela som sa na Sarah, no tá na mňa pozerala, ako keby som jej práve zabila brata. A James ..... No ten by ma v tej chvíli najradšej zabil sám.

„Dobre,“ ozval sa kráľ, „Ben, prived' sem detektíva Shamocka.“

„Áno, Vaše veličenstvo,“ poklonil sa mu a odišiel.

„Vy mi zatiaľ všetko vyrozprávajte.“

Povedali sme mu všetko, čo sme vedeli. Dokonca sme mu ukázali aj papierik ako dôkaz. Snažili sme sa nič nevynechať. Kráľ nás celú tú dobu pozorne počúval, keď sme skončili, povedal: „Rozumiem. No musím počuť aj názor detektíva Shamocka. Zatiaľ choďte. Dám vás zavolať, keď si ho vypočujem. Bude lepšie, ak tu počas jeho vypočúvania nebudete,“ dodal, keď videl môj pohľad.

Uklonili sme sa, otočili sa a vyšli sme von.

10.kapitola

Zase piknik?!

Našťastie to všetko dobre dopadlo. Kráľ nám uveril a všetko nasvedčovalo tomu, že vrahom je naozaj detektív. Priznal sa, no žiaľ, jeho motív sa nezistil.

Nechcel ho prezradiť. Najprv sa síce nechcel priznať, ale keď mu povedali, že ak to urobí, nedostane trest smrti, len doživotie, podvolil sa.

Som rada, že sa to takto skončilo aj keď by ma ozaj zaujímalo, prečo ju zabil.

„Škoda,“ okomentoval túto skutočnosť James, „ja by som chcel vedieť, prečo to urobil.“

„Ja tiež, ale buďme radi, že to takto dopadlo,“ poznamenala som.

„Nesťažujem sa, len hovorím,“ pousmial sa James.

„Vy dvaja ma týmito úvahami dosť unavujete. Nechcete ísť na piknik? Urobím sendviče,“ navrhla Sarah.

„Nie! Len sendviče nie!“ zvolali sme naraz s Jamesom.

„Prečo?“ zarazila sa.

„Prepáč, no už sme z nich prejedení,“ povedala som.

„Aha, tak urobím niečo iné, čo vy na to? Idete?“

„Ja som za,“ povedala som. „James?“

„Ste si isté? Čo ak niekoho znovu zabijú? Ďalší prípad už vyšetrovať nebudem!“

„Fajn, my si s vyšetrovaním poradíme aj sami, však, Kate?“

„Samozrejme. A teraz sa rozhodni. Buď pôjdeš s nami na piknik alebo heš do stajní.“

„No dobre, vyhrali ste. Ideme!“ zdvihol ruky, akože sa vzdáva.

Spoločne sme sa zasmiali a vyrazili sme.

Koniec

Emma Loo a Azliene Rikkerson

Vrah dievčat

Bol tichý mrazivý zasnežený večer. Dve nerozlučné kamarátky Kika a Sára sa ako obvykle vybrali na prechádzku vyvenčiť Kikinho psa Astona.

Išli dlhou cestou popri hustom lese, zrazu Kike prišla na mobil správa. „Kto ti to píše?“ spýtala sa zvedavo Sára. „Ale to nič, mama sa niečo pýta.“ Sára jej však nečakane vytrhla mobil z ruky a zistila, že Kike píše chlapec, ktorý sa Sára páčil už od prvej triedy. „Takže mama, hej?“ s plačom pozrela na Kiku. „Ja Ti to vysvetlím, prosím!“ prosila Kika zúfalo. „Nechcem žiadne vysvetlenie! Ty a Augustín, to som nečakala!“ kričala Sára. Hodila po nej mobil a rozbehla sa domov. „Sára, počkaj!“ zakričala za ňou Kika, ale v tom začula brechot Astona, ktorý bežal priamo do lesa. Nezaváhala ani chvíľku a rozbehla sa za ním. Ani nevedela, koľko bežala, keď sa jej Aston stratil z dohľadu.

Kika sa ocitla úplne sama bez Sary, bez psa, bez mobilu. Zúfalo sa rozplakala a ani nevedela, ako dlho tam tak stála, keď zrazu začula za sebou kroky, ktoré sa rýchlo približovali. Bála sa otočiť. Chcela utekať, ale nohy mala zrazu ako z kameňa. Aj napriek tomu kráčala preč najrýchlejšie ako vedela. Tie kroky však boli bližšie a bližšie. Vtom zacítila silnú bolesť, niečo ju buchlo rovno po hlave. Padla na zem a stratila vedomie. Už necítila nič.

Prešla dobrá hodina a Sára sa začala o Kiku báť. Mobil nebrala, tak sa vybrala za ňou. Prišla na miesto, kde sa pohádali. Na zemi ležal Kikin telefón. V tom momente ju premohol nepredstaviteľný strach o najlepšiu priateľku. Jej rodičom a na políciu zavolala už s plačom.

Prišli traja policajti, dvaja ihneď začali prehľadávať les. Tretí ostal pri Sare, ktorá mu musela všetko porozprávať. Zrazu sa ozvala vysielacia: „Našli sme telo psa, popis zodpovedá Astonovi.“ Vtedy sa Sára zrútil celý svet. „Prosím, nech je v poriadku, prosím, nech len žije!“ tak veľmi si to všetci želali.

Policajti privolali posily, prehľadávali celý les a okolie. Trvalo to celú večnosť. Prišli k opustenej chate na konci lesa. Dvere boli vyvalené, čo bolo zvláštne. Začali ju prehľadávať. V kúpeľni vo vani plnej vody ležalo Kikino nehybné telo...

Na miesto bol privolaný detektív Branislav Biedny, najlepší a najvyhľadávanejší detektív v širokom okolí. Silný muž, vysoký takmer dva metre. Mal na sebe tmavé nohavice, červené tričko a veľkú šedú bundu. Na prvý pohľad však najviac zaujala jeho smiešna ofina z hustých hnedých vlasov.

Zakrývala mu pol tváre aj jedno z modrých prenikavých očí. Išiel z neho obrovský rešpekt, ale zároveň bol neuveriteľne šarmantný a sympatický.

„Kde máme telo obete? Zaistite všetky stopy!“ prikázal. Privolaný súdny lekár nariadil pitvu. Nikto nechápal, čo sa to stalo a prečo práve jej. Rodičia prišli o svoju milovanú dcéru, všetci prežívali obrovský žiaľ.

Detektívovi Branislavovi Biednemu zazvonil telefón. Oznámili mu, že pitvou sa preukázalo usmrtenie uškrtením po predchádzajúcom údere do hlavy. Policajti dôkladne odoberali otlaky prstov z chaty. Detektív sa prechádzal po lese s cieľom nájsť akúkoľvek stopu. Rozmýšľal a úprimne, ako toľkokrát, nedokázal pochopiť, prečo niekto urobil takúto ohavnosť. Práve toto bolo na jeho práci nevyspytateľné a toľkokrát úplne prekvapujúce. Vždy musel počítať s akoukoľvek možnosťou a aj napriek tomu sa mohlo stať, a aj sa často stávalo, že nakoniec ho stopy a vyšetrovanie priviedlo k celkom iným záverom, ako predpokladal.

Kráčal zamyslený, keď vtom zakopol a znenazdajky sa ocitol na zemi. Bol to tvrdý pád aj si poriadne zanádal. Rýchlo sa však spamätal a dvíhal sa na nohy, keď zrazu zbadal na zemi kameň. Pravdepodobne to bol ten, ktorý bol príčinou jeho pádu. Chytil ho do rúk, obzrel si ho, bol od krvi. Vyzeralo to, že práve našiel dôležitý dôkaz.

„Podľa všetkých indícií to vyzerá, že tu vyčíňal už dva roky hľadaný vrah dvoch mladých dievčat. Dúfajme, že tentokrát zanechal nejaké stopy. Potrebujeme odtlačky prstov, DNA, akýchkoľvek svedkov.“ želal si detektív. Žiaľ, v chate sa našli odtlačky len ich majiteľov, ktorí boli v ten večer odcestovaní. Páchateľ si zjavne dával veľký pozor a použil rukavice. Ale možno práve ten kameň nájdený v lese by mohol priniesť novú stopu.

A tak aj bolo, na kameni bola skutočne Kikina krv a odtlačky pravdepodobne vrahových prstov. Ako zázrakom sa našli v databáze. Patrili Samuelovi Mihálovi, 24-ročnému mužovi, ktorý si pred piatimi rokmi odsedel 12 mesiacov za opakované drobné krádeže.

Detektív sprevádzaný policajtmi zazvonil pri dverách vrahovho bytu. Počuli kroky, ale nikto neotváral. Nečakali ani chvíľu a vykopli dvere. Vtrhli do bytu, prebehli chodbou rovno do veľkej izby, kde sa chlap snažil preliezť cez okno von. Chytili ho za nohu a stiahli späť do bytu. Spacifikovali ho rovno na zemi a okamžite zatkli. Po vypočutí detektívom sa pod ťarchou dôkazov sám k vražde priznal a onedlho aj ku zvyšným dvom.

Detektív Branislav Biedny si opäť splnil svoju úlohu. Žiaľ, Kike to už nepomôže. Snáď je zadosťučinením, že zatknutím trojnásobného vraha, ktorý si

s najväčšou pravdepodobnosťou odpyká doživotný trest, sa zabránilo prípadným ďalším obetiam. Žiaľ, Sára si bude do konca života vyčítat', že sa jej nepodarilo pomôcť kamarátke.

KS, SH, B.P.

Deň, ktorý všetko zmenil

Bolo ticho ako každé ráno. Jessemu sa nechcelo pohnúť. Nechcel vstať, a tak si trochu pospal. Napokon sa rozhodol, že je čas sa postaviť a začať deň. Vošiel do svojej kúpeľne a pozrel sa do zrkadla. Umyl si zuby pastou značky Vini, keď mu zapípal jeho intergalaktický komunikátor, ktorý mu oznamoval, že mu prišla nová správa. Okamžite si ju prečítal.

Správa 42914: Dobrý deň pán Berenk, máme pre vás prácu. Ide o prevoz veľmi dôležitého kancelára Galaktického parlamentu, Alrela Mananda. Začiatok o tri dni z mesta Vosto na planéte Doshi do mesta Dobbu na planéte Cellia. Vaša výplata by bola 3,5 milióna Zenových kreditov. S pozdravom hlavný radca kancelára Anton Cotte.“

Jesse stuhol od úžasu. Ešte nikdy mu niekto neponúkol toľko kreditov za takú jednoduchú prácu. A tak odpísal: „Dobré poludnie pán Cotte, s radosťou túto prácu vykonám. O tri dni budem čakať v meste Vosto, hangár C58. S pozdravom Jesse Berenk.“ Pretrel si rukou svoje krátke hnedé kučeravé vlasy a povedal si: „Toľko peňazí, mohol by som si kúpiť aj celú planétu!“

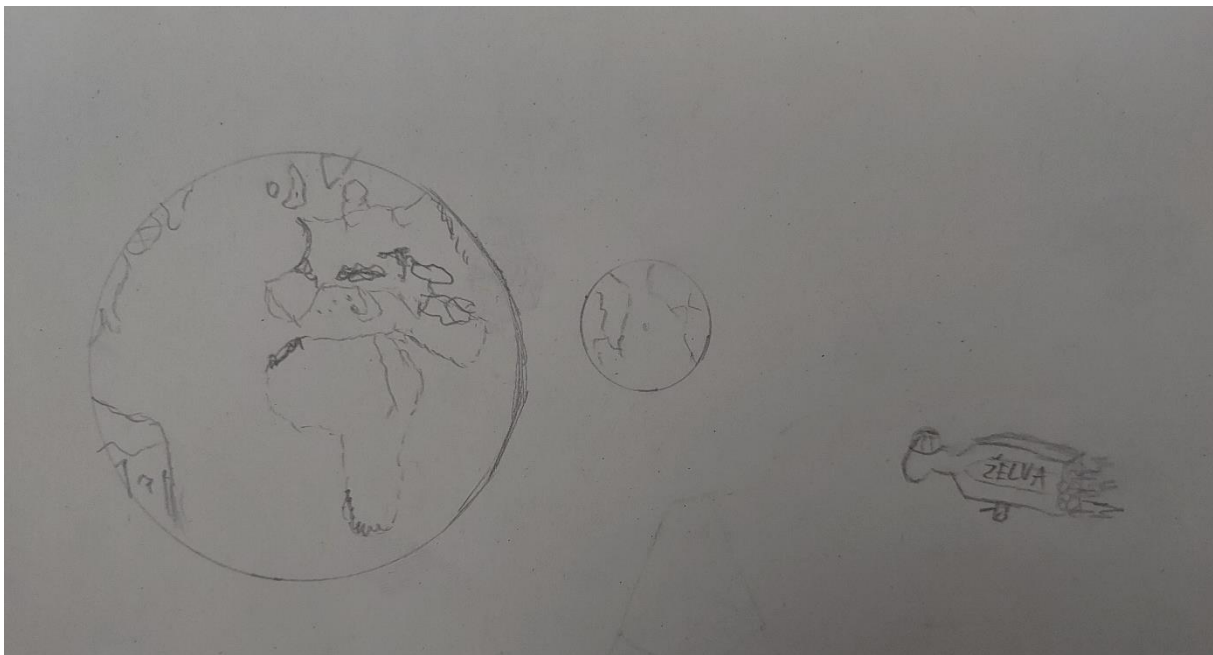
O tri dni nastal deň D. Jesse sa obliekol, vykročil von zo svojho skromného príbytku a vošiel do hangáru. Tam už ho čakala loď. Nastúpil do nej, naštartoval motor a vydal sa na planétu Doshi. V meste Vosto ho v hangári už čakal kancelár aj s jeho strážcami. Zvítal sa s kancelárom a nakoniec, po prehliadke Jesseho lode kancelár Mananda vošiel dnu. Všetci nastúpili. Jesse pre istotu ešte poslednýkrát skontroloval raketu. Napokon, keď sa všetci pripútali, Jesse zahájil vzlet.

Už vyšli z atmosféry planéty Doshi a Jesse nastavil kurz na planétu Cellia. Zo začiatku všetko prebiehalo hladko, ale Jesse mal pocit, že niečo nie je v poriadku. Po pár minútach už začalo niečo v rakete vrčať. Jesse zastavil a išiel pátrať, kde sa nachádza problém. Keď sa práve pozeral na hlavný motor, zahliadol v diaľke flotilu pirátov... Bol si istý, že ich nemá šancu poraziť. „Je ich až moc veľa,“ povedal. Jesse objavil problém a snažil sa ho čo najrýchlejšie opraviť, aby dokázal flotile uniknúť. Flotila sa približovala a v diaľke bolo počuť hlas, ktorý bol stále silnejší a silnejší. Hlas oznamoval:

„Vydajte kancelára a nič sa vám nestane!“ Vtom Jesse konečne motor opravil a skočil naspäť do lode. Myslel iba na to, ako by mohli utiecť. Práve vtedy zbadal malú čiernu diery. „Tá čierna diera by nám mohla pomôcť uniknúť!“ povedal, a preto zrýchlil smerom k čiernej diere.

Jesse už bol skoro pri čiernej diere, keď flotila začala strieľať... Pridal a stratil sa v nej. Po prechode sa pozrel na navigačný panel lode a zistil, že sa ocitol v sústave Kepler. Táto sústava bola ďaleko od jeho cieľa a motor stále potreboval opravy, aby sa dostal do cieľa. Našťastie sa nachádzal blízko malej planéty menom Larvel. Táto planéta je zväčša jedna veľká púšť, no v niektorých jej častiach sú lesy a močiare.

Po pristátí sa pozrel na navigáciu a všimol si, že na tejto planéte je viacero veľkých miest. Na chvíľu zdvihol oči od navigačného prístroja a zazrel niečo, čo vyzeralo ako terénne vozidlo. Vozidlo si prezrel a pomyslel si, že sa podobá tomu, ktoré má na lodi. Ako sa vozidlo približovalo, Jesse spozoroval zvláštne znaky na jeho boku. Netrvalo mu dlho, kým si uvedomil, že to sú znaky, ktoré používa planetárna polícia.

Vozidlo sa postupne približovalo, až zastavilo pri Jesseho lodi. „Pán kancelár, rýchlo sa schovajte!“ zakričal Jesse. Kancelár aj s jeho strážcami poslúchli, čo im povedal a schovali sa do nákladného priestoru. Z vozidla vyšli dvaja mimozemšťania. Jesse si ich premeral. Boli to dva hnedé jaštery v uniformách planetárnej polície. Začali vydávať rôzne zvuky, no Jesse nerozumel, čo hovorili, tak vytiahol svoj prekladač a zapol ho. „Pane, tu nemáte čo parkovať,“ hovoril policajt. Jesse na to do prekladača povedal : „Prepáčte, môj motor je pokazený a hľadám náhradné diely.“ Na policajtovej tvári bolo vidno, že mu neverí. „V poriadku, ale predtým budeme musieť

prehľadať vašu loď,“ povedal jeden z policajtov. „Dobre,“ odpovedal Jesse, no vedel, že keď uvidia kancelára v nákladnom priestore, tak si to vyložia nesprávne a zatknú ho. Jesse vystúpil z lode. „Otvorte nákladný priestor prosím,“ povedal jeden z policajtov.

Jesse otvoril nákladný priestor. Vnútri bol skrčený kancelár aj jeho ochrankou. Policajti sa na seba pozreli a otočili sa na Jesseho. „Pane, budeme vás musieť zatknúť,“ povedal policajt. Vtom momente vytiahol svoju plazmovú pištoľ a oboch policajtov zastrelil. Jesse sa necítil dobre, ale aspoň sa vyhol zatknutiu. Nakoniec oznámil kancelárovi Manadovi, že už mu nič nehrozí a môže ísť naspäť do hlavnej časti lode. Taktiež mu povedal, že bude musieť počkať, pretože Jesse sa rozhodol, že zoberie svoje vozidlo a zájde do najbližšieho mesta na trh. „Nepotrebujem žiadne špeciálne diely. To, čo potrebujem, by som mal nájsť,“ povedal. Kancelár s týmto návrhom súhlasil. To Jesse nečakal, a tak chvíľu zostal v šoku. Napokon vošiel do nákladného priestoru a naštartoval svoje vozidlo. Vyšiel, zatvoril za sebou nákladný priestor, pozrel sa na navigáciu a nastavil ju na mesto Micra.

Mesto nebolo ďaleko, no cestu komplikoval močiar! Rozhodol sa, že cezeň prejde, ale bol to zlý nápad. Išlo to bez problémov, ale napokon sa kolesami zaboril do blata na dne močiaru a nedokázal sa pohnúť. Budem sa musieť prebrodiť bahnom a do mesta prejsť pešo, pomyslel si a tak aj urobil.

Vyšiel z vozidla a prebrodil sa na okraj močiara. Začal kráčať smerom k mestu Micra. Zrazu sa z lesa vynoril hnedý jašter menom Stuur. Na tejto planéte bol známy ako najväčší zlodej. Vyzeral na chlp rovnako ako policajti, ktorých predtým zastrelil. Jesse sa v ľaku zastavil, no jašter, ktorý na neho vyskočil, nemal rovnaké úmysly ako policajti. Vystrašenému Jessemu zobral jeho zbraň a pár cenností, ktoré pri sebe mal. Potom sa jašter rozutekal smerom do mesta. Keď sa spamätal, okamžite rozbehol smerom kadiaľ utekal Stuur. Už boli pri meste, a keď jašter vbehol dnu, Jesse už nemal žiadnu šancu ho nájsť. „Veď tu všetci vyzerajú rovnako,“ vzdychol si. „No čo už, vďaka Bohu, že mi aj život nezobral,“ povedal.

Po príchode do mesta začal hľadať najbližší bazár. V jednej tmavej uličke tohto starodávne vyzerajúceho mesta si všimol niečo, čo mu pripomínalo čierny trh. Vošiel do uličky. Ocitol sa pred stolmi, ktoré boli plné kradnutých dielov z rôznych typov vesmírnych lodí, stíhačiek, ba aj dielov z lodí planetárnej polície. „Odkiaľ máte tieto diely?“ spýtal sa jedného z predajcov. „Viete, ľudia na tejto planéte rozoberajú cudzie lode a predávajú súčiastky na tomto trhu.“ Jesse prekvapene pozeral. Jašter rozumel jeho otázke, ba dokonca na ňu aj odpovedal. Chvíľu rozmýšľal o tom, čo mu predajca povedal. „Musím sa rýchlo vrátiť,“ povedal si. Poprechádzal sa po trhu a do očí mu padol jeden špecifický diel. Bol to diel z vesmírnej lode planetárnej polície a taktiež to bol diel, ktorý Jesse potreboval. Mal však jeden

problém. O všetky jeho Zenové Kredity ho okradol zlodej Stuur. Napadlo mu, že diel môže ukradnúť, ale nemá žiadne únikové vozidlo. Vtom spozoroval hangáre plné terénnych vozidiel, pripomínajúce tie planetárnej polície. „Keď ten diel ukradnem, môžem utiecť s jedným z vozidiel v hangári,“ pomyslel si. Nadýchol sa. Poobzeral sa, nikto ho nesledoval. Mal perfektnú šancu, tak zobral diel do rúk a začal utekať ako o život.

Mal smolu... Niekoľko si ho všimol a vykrikol: „ZLODEJ!!!!“. Predajcovia sa rozbehli a so zbraňami v rukách Jesseho rýchlo dobehli a obkľúčili. Jesse nemal žiadnu šancu. Zrazu sa ozvalo rázne: „STOP!“ Jesse sa obzrel. Bol to kancelár aj so svojimi strážcami v policajnom vozidle. „Chlapi, som si istý, že sa dokážeme dohodnúť,“ povedal kancelár Mananda. „Akú má ten diel cenu?“ dodal. Jašter bez váhania odpovedal: „20 000 Zenových kreditov.“ Kancelár vystúpil, jeho strážcovia ho nasledovali. Vytiahol bankovku s nápisom: „20 000 Zen“. Podal bankovku jednému z obchodníkov. Obchodníci zložili zbrane. „Ďakujem vám pán kancelár.“ „Za málo.“ V tom momente kancelárovi prišla správa: „Pán kancelár, ak prestanete utekať, nič sa vám nestane... Možno ste si to nevšimli, ale poslali sme profesionála, aby sa vás zbavil.“ Keď kancelár túto správu prečítal, spoza jednej z budov sa ozval rachot. Strážcovia viedli kancelára rýchlo k autu. Dobro urobili.

Keď sa za kancelárom zatvorili dvere, Jesse dupol na plyn... Hneď ako opúšťal mesto, ozvala sa strela. Jesse sa obzrel... a tam stál jeden z elitných bojovníkov pirátskej flotily. Každý ho poznal, jeho tvár bola predsa len na plagátoch po celom vesmíre. Mal hnedé vlasy upravené do účesu, hnedé oči a veľkú jazvu cez celú tvár. Jesse sa zľakol a zrýchlil ešte viac.

Cestou močiarom zistil, že policajné vozidlo je prispôbené podmienkam tejto planéty a prešiel cezeň bez problémov. Rýchlo uháňal ku svojej lodi. Ako sa k lodi blížil, všimol si, že niekto rozoberá jeho loď. Bol to Stuur. Jesse mu asi nahnal strach, lebo okamžite utiekol. Prezrel si dôkladne loď. „Ešteže nezobral niečo dôležité.“ Rýchlo zobral diel a začal opravovať motor, zatiaľ čo kancelár a jeho ochranka nastúpila do lode. Vedel, že nemá veľa času. Pirát nepotreboval veľa času na to, aby zistil, kde sa on aj s kancelárom Manandom nachádzajú.

Konečne sa mu podarilo opraviť motor. V momente naskočil a zatvoril za sebou poklop do kokpitu. Loď vzlietla. Vydýchol si, keď zrazu započul streľbu. Otočil sa. Pirát ich opäť prenasledoval a strieľal po nich z kanónov stíhačky. Jesse vedel, že bojové stíhačky nemajú motor nadsvetelnej rýchlosti, stačilo mu dostať sa na správny kurz a zapnúť motor. Stále mu ale robil problém pirát, ktorý neprestával strieľať. Zahliadol pásma kozmického odpadu. Bolo také husté, že v ňom mal šancu pirátovi ujsť. Bez váhania doň vletel a začal kľučkovať.

Po chvíli kľučkovania sa vynoril z odpadu. Nikde piráta nevidel. Toto je jeho šanca, a tak nastavil kurz na cieľovú planétu Cellia. Už štartoval motor nadsvetelnej rýchlosti, keď sa pirát vynoril z odpadu rovno za ním. Jesse zapol motor, no pirát začal opäť strieľať. Tentokrát pirát zasiahol loď. Celá sa otriasla, no Jesse mal šťastný deň, pretože pirátov zásah nezasiahol motor nadsvetelnej rýchlosti a loď ňou začala uháňať ku cieľu. „Uff, zvládli sme to,“ vydýchol si Jesse. Po pár minútach, navigácia oznamovala, že sú v cieľi.

Jesse pristál v meste Dobbu, kde už na kancelára čakalo ohromné množstvo strážcov. Kancelár odišiel s ostrahou a za Jessem prišiel jeden z pracovníkov Galaktického parlamentu. Bol malý, mal hnedé vlasy a na tvári široký úsmev. V ruke držal bielu obálku. „Menom Galaktického parlamentu ďakujem, že ste dovezli kancelára živého,“ povedal pracovník. „Ako sme sľúbili vaša výplata je 3,5 milióna Zenových kreditov,“ pracovník mu podal obálku. „Ďakujem,“ odpovedal Jesse.

Otvoril obálku, pred očami mal vskutku 3,5 milióna Zenových kreditov. Pracovník sa usmial a odkráčal smerom za kancelárom Manandom. Ten večer sa Jesse rozhodol, že sa stane nájomným pilotom.

Autor, KEVIN

ÚNOS DCÉRY

Bolo päť hodín ráno a Säre práve zazvonil budík. Prebudila sa do tmavého chladného upršaného rána.

„Znova musím ísť na tréning,“ povedala si potichu.

Iba otvorila dvere na svojej izbe a hneď počula hlasný krik z kuchyne.

„Opäť si neupratala kuchyňu, na všetko som tu sama!“ zakričala mama. Presunula sa do kúpeľne.

„Ani sušička nie je vyložená? Čo si teraz oblečiem do práce?“

Sára nereagovala, rýchlo sa obliekla a odišla z domu. Mama Rose Sáru bežne sledovala cez okno cestou na tréning, aby si bola istá, že je v poriadku, ale dnes na to nemala čas, keďže si hľadala čisté veci do práce. Sára mala v slúchadlách naplno hudbu a rozhodla sa ísť dlhšou cestou, aby sa upokojila. Vtom ju niekto jemne buchol do ramena.

„Prosím, neviete, kde je tu lekárka?“ spýtala sa jej pani.

„Áno viem, pôjdete rovno a potom zabočíte doprava,“ odpovedala. Chvíľku sa ešte rozprávali a zrazu ani nevedela ako a sedela v čiernej veľkej dodávke. Mama prišla popoludní domov.

„Sára, ty si stále neupratala kuchyňu!“ Nikto neodpovedal.

„Môžeš mi odpovedať?“ pýtala sa mama nahnevane a vtrhla do Sárinej izby. Jej dcéra vo svojej izbe nebola. „No počkaj,“ povedala si Rose potichu.

„Opäť sa flákaš po vonku,“ šomrala si pri upratovaní kuchyne. Cink! Rose prišla správa: „Dnes neprídem domov mami, nečakaj ma s večerou.“

Aj keď bola Rose na Sáru veľmi nahnevaná, nezdalo sa jej, že by jej dcéra bola schopná utiecť z domu. Nikdy predtým to neurobila, povedala si Rose. Keď Sára ešte ani ráno nebola doma, v Rose začali prúdiť ustráchané emócie a v hlave sa jej tvorili tie najhoršie scenáre. Rozhodla sa preto, že pôjde na políciu.

Na polícií jej ale povedali, že všetko nasvedčuje tomu, že Sára utiekla a nemôžu ju začať hľadať skôr ako 48 hodín od zmiznutia. Mama svojej dcére stále písala, no žiadnu odpoveď už nedostala. Policajti si stále mysleli, že Sára utiekla, no po 48 hodinách už boli donútení ju začať hľadať. Už ubehli dva dni od začatia pátrania po Säre. Rose ich trávila lepením plagátov so Sárinou fotkou a popisom, či ju niekto videl. Na ďalší deň dostala Rose telefonát od neznámej ženy.

„Dobrý deň, videla som vašu dcéru s neznámym mužom a ženou.“ Rose skamenela. Roztraseným hlasom odpovedala: „Mohli by ste, prosím, prísť na hlavnú policajnú stanicu nášho mesta?“ Rose na seba iba hodila kabát a bežala na policajnú stanicu. Povedala, čo sa stalo a vtedy dorazila aj pani, ktorá jej volala. Policajtom všetko povedala.

Na druhý deň všetci čakali na mieste, kde ich pani včera videla.

„To sú oni,“ povedala policajtom.

„V mene zákona stojte,“ zakričali policajti.

„Kde je sára?“ spýtali sa.

Únoskyňa odpovedala: „To sa nikdy nedozviete!“

„Idete s nami na policajnú stanicu.“

Na stanici únoscov vypočúvali a snažili sa zistiť, kde je Sára ukrytá.

„Môžete nás mučiť koľko chcete, ale nič vám nepovieme,“ povedali agresívni únoscovia.

„No dobre, oni to raz povedia,“ zašepkali si policajti.

Po prevezení do väzby pokračovali v pátraní po Säre. Prešlo pár dní a Sára bola stále nezvestná. Správanie únoscov sa časom zlepšilo, a tak im bol dovolený jeden telefonát. Únoskyňa Miriam tú možnosť hneď využila a zavolala kamarátke, u ktorej Sárú ukrývala. Keďže väzenské telefonáty sú nahrávané, musela byť Miriam opatrná. „No ako?“ spýtala sa Miriam.

„Zatiaľ všetko v poriadku. Mám pre teba dôležitú správu. Tvoj manžel chce na teba všetko zhodiť.“

Vtom sa jej hovor zrušil a dozorca zakričal: „Okamžite všetci do cely, koniec telefonátov!“

Po ceste Miriam nepozorovane odbočila do mužského oddelenia a zamierila rovno za svojím mužom. Nenápadne vytiahla prepašovaný nožík z vrecka na nohaviciach a zabodla mu ho do krku.

„To je za to, že si ma chcel zradiť,“ povedala Miriam.

Odišla so zlovestným úsmevom na tvári a nechala ho vykrvacať. Už o pár minút táto správa kolovala celou väznicou. Stráž, ktorá bola v blízkosti, sa snažila manžela zachrániť, ale už bolo neskoro. Miriam previezli rovno do vypočúvacej miestnosti a začal sa výsluch.

„Prečo ste zabili svojho manžela?“ spýtal sa hlavný detektív s nechápavým výrazom na tvári.

„Teraz som jediná, ktorá vie, kde sa Sára nachádza, a veľa času jej už nezostáva! Zásoby vody a jedla má tak na dva týždne,“ zaklamala Miriam a začala policajtov vydierať. „Poviem vám presné miesto, kde je Sára ukrytá, musíte ma však pustiť von za dobré správanie.“

„A to si ako predstavuješ?“ zvýšeným hlasom sa jej spýtal detektív. „Unesieš dieťa, zabiješ manžela a my ťa máme pustiť za dobré správanie?“

„Bohužiaľ asi nebudete mať na výber, ak chcete zachrániť Sárú,“ povedala Miriam posmešným hlasom.

Ešte chvíľu sa hádali, no detektív pochopil, že Miriam nemá čo stratiť a pokiaľ jej nesľúbia prepustenie, Sárú im neukáže.

„No dobre,“ povzdychol si, „idem to vybaviť a zajtra ráno nám ukážeš, kde ju schovávaš.“

„Dobre, ale najskôr chcem vidieť prepúšťací papier!“

Detektív na to nič nepovedal, iba prevrátil oči a prudko za sebou zavrel dvere.

Ráno sa stalo presne to, na čom sa dohodli. Detektív doniesol Miriam prepúšťací papier a ona im zato mala ukázať, kde skrýva Sáru. V policajnom aute išli Miriam, detektív a policajt, ktorý šoféroval. Pred nimi išla jedna policajná dodávka a za nimi 5 policajných áut. Keď už cestovali pol hodinu, detektív sa začal pýtať: „Si si istá, že ideme správnou cestou?“

Miriam odpovedala: „Áno som. Mali by sme tam byť do desiatich minút.“

Miriam, detektív aj celý policajný zbor prišli na miesto, kde údajne mala byť Sára schovaná. Bolo to pusté miesto uprostred lesa. Ak by tam Miriam policajtov nezaviedla, v živote by Sáru nenašli. Všetko tam vyzeralo ako bez života. Stála tam iba malá spustošená garáž.

„Dúfam, že Sáru nájdeme živú a zdravú,“ skonštatoval hlavný vyšetrovateľ.

Miriam sa vybrala smerom ku garáži a všetci išli za ňou. Otvorila veľké kovové dvere a vošla do miestnosti, kde Sára pokojne sedela a jedla bagetu. To všetkých veľmi prekvapilo. Čakali, že Sára bude ustráchaná a nie, že bude pokojne sedieť. Miriam podišla ku Säre a pevne ju objala. Všetci v miestnosti sa nechápajúc pozerali.

„Čo to má znamenať?“ spýtal sa neveriac hlavný vyšetrovateľ.

„Sára je moja biologická dcéra a ja s mojím nebohým manželom sme ju roky hľadali,“ odvetila Miriam.

„To by mohol tvrdiť každý,“ začal argumentovať vyšetrovateľ.

„Môžem vám ukázať rodný list,“ protirečila Miriam.

„Prečo si s tým nebola na polícií?“ pýtal sa vyšetrovateľ.

„A doteraz si nám nič nepovedala?“

„Polícií neverím a ani nikdy nebudem,“ odfrkla Miriam.

Na policajnej stanici sa zistilo, že Miriam je skutočne Sárina biologická matka. Keďže Rose nikdy nemohla mať svoje vlastné deti, myslela si, že uniesť Sáru bude dobrý nápad.

KKS

PÁD LIETADLA

V malebnom talianskom mestečku žila menšia rodina. Rodičia boli bývalí agenti a mali dve deti : Sendy a Letty. Letty mala 13 a jej mladšia sestra 9 rokov.

Jedného dňa prišiel otec Derick domov a oznámil, že cestujú na víkend do Berlína. Deti sa veľmi tešili, no mama vedela, že sa cesta týka ich bývalej práce. Nakoniec ju Derick prehovoril a išli sa zbalit'. Nasledujúci deň ich už čakali na letisku. Celkom ich prekvapilo, že leteli iba oni, no pilot bol ich dlhoročný priateľ, ktorému dôverovali. Keď už leteli cez more a o chvíľu mali pristáť, zrazu začali strácať výšku a z ľavého motora vychádzal čierny dym.

Na druhý deň sa Sendy aj so sestrou prebrali v miestnosti medzi niekoľkými desiatkami ďalších detí. Boli veľmi vystrašené a všetky ostatné deti ich upokojovali. Nikto im nevedel povedať kde a prečo tu sú. Nepoznali tam vôbec nikoho, kým sa vo dverách neobjavil pilot lietadla. Ostatné deti im hovorili, že je to strážnik. Ten ich doviedol na výsluch a keď sa ho pýtali, čo sa stalo, bol ticho.

Pri výsluchu sa stretli s mužom menom Hans. Bol tam riaditeľom a povedal im, že ich zachránili a rodičia sú mŕtvi. O niekoľko dní zistili, že sa ocitli na bojovom výcviku, kde mali z detí vycvičiť budúcich agentov. Neostávalo im nič iné, ako sa prispôbiť a poslúchať rozkazy ostatných, hoci stále obidve verili, že ich rodičia sú nažive.

O 10 rokov neskôr, keď boli obidve dostatočne silné, ich čakala misia, počas ktorej mali uskutočniť to, čo celých 10 rokov tajne plánovali. Útek. Všetko sa však skomplikovalo, keď im pod kožu zaviedli sledovací čip, vďaka ktorému o nich dokázali zistiť takmer všetko. Cieľom ich misie bolo chytiť dvoch pašerákov zbraní. Vedeli, že bez peňazí sa im rodičov nepodarí nájsť, preto boli ich šancou pašeráci, o ktorých si mysleli, že peniaze mať budú.

V prvý deň misie zistili, že sa nachádzajú v Nemecku. Na druhý deň, keď už boli v dostatočnej vzdialenosti od základne, sa museli zbaviť stráže, ktorá išla s nimi. Navrhli im, že sa rozdelia. Všetci súhlasili, nakoľko nepredpokladali, že so sledovacími čipmi im napadne utiecť. Letty a Sendy nenapadlo nič iné, ako si čip vybrať. Síce to bolelo, no oproti tomu, čím si za posledných 10 rokov prešli, to bolo nič. Jediné, čo teraz potrebovali, bolo nájsť cieľ skôr ako stráž.

Už sa stmievalo, keď uvideli dom, v ktorom sa ich cieľ mal ukrývať. Keď Letty a Sendy vbehli do domu, stáli pred nimi ich rodičia. Celé im to pomohol naplánovať ich priateľ pilot, no teraz už agent. Nemohli sa dlho radovať, pretože sa báli, že ich tam niekto nájde. Všetci museli zmeniť identitu, a keďže už nikomu neverili, nejaký čas žili na vzdialenom ostrove, kde ich nikto nehľadal.

F

Zápisky Cassiana Hellera

Autor: Sung Jin Woo

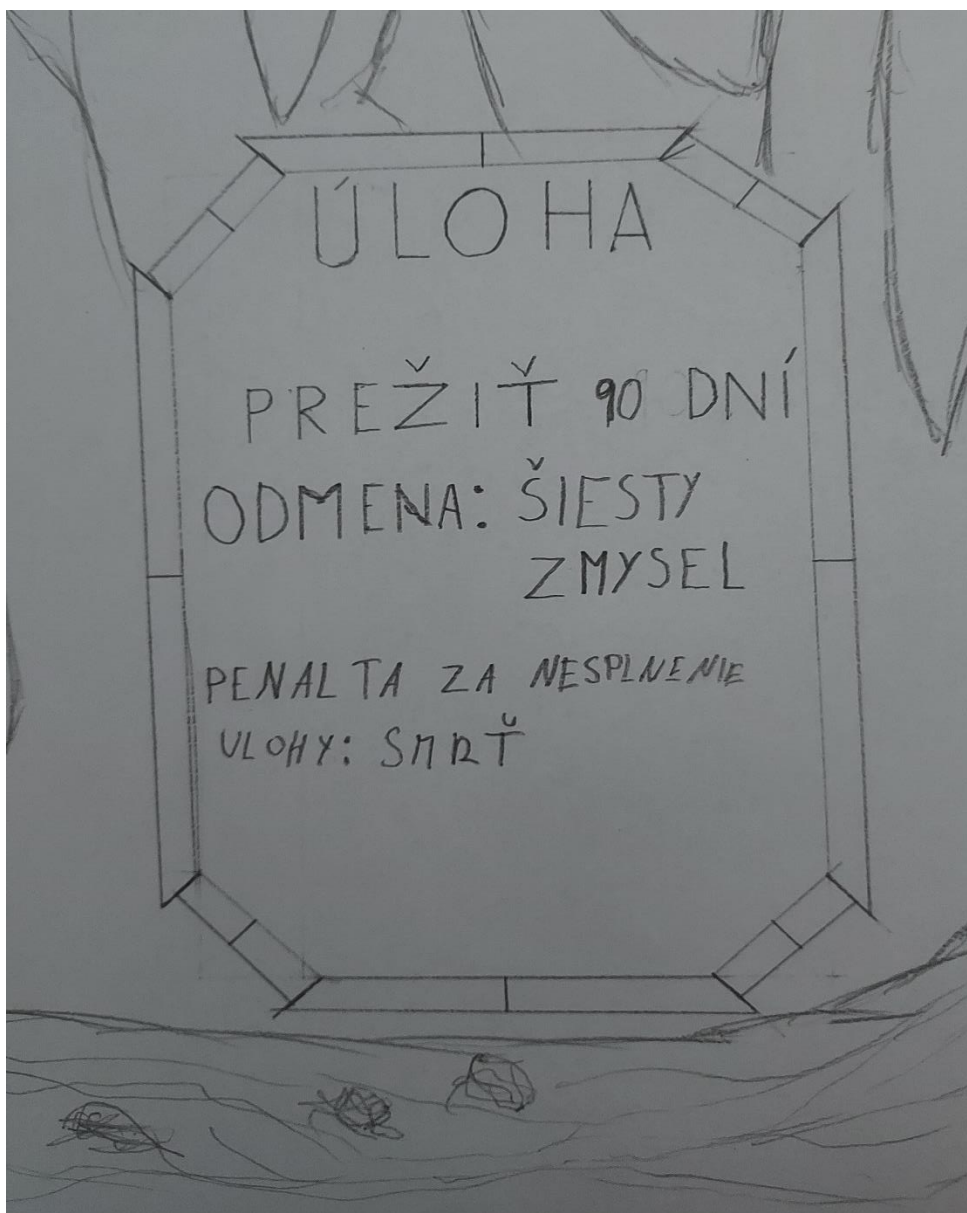
Volám sa Cassian Heller. Som úplne obyčajný človek s obyčajným životom. „Tak povie mi niekto čo tu robím?!?!“ nahlas som vykrikol. Bol som obklopený stromy. V hlave mi behalo milión otázok... kde som? ... ako som sa sem dostal? ... prečo som tu? .... ako sa dostanem domov? Nech som rozmýšľal koľko som chcel, na zvyšujúci počet otázok alebo odpovede, až kým sa pred mojím očami zjavila svetlozelená ikona s textom

VÍTAM HRÁČA

Po chvíli ikona zmizla a druhá

ÚLOHA: PREŽIŤ 90 DNÍ. PENALTA ZA NESPLNENIE ÚLOHY: SMRŤ. ODMENA ZA SPLNENIE ÚLOHY: ŠIESTY ZMISEL. PRAJEM HRÁČOVI VEĽA ŠŤASTIA.

Hneď ako som dočítal, ikona zmizla. *Nie nie nie, to je iba zlý vtíp, iba zlý sen iba iba...* stratil som slová. Ticho som stál na mieste stále dúfajúc, že toto všetko je iba zlý sen, no moju nádej zničil list, ktorý mi vrazil do tváre. *Skvelé,* povedal som si potichu dávajúc si list preč z tváre. *Úloha hm.* Hneď na to sa opäť zjavila svetlo zelená ikona s textom :

ÚLOHA: PREŽIŤ 90 DNÍ

PENALTA ZA NESPLNENIE ÚLOHY: SMRŤ

ODMENA ZA SPLNENIE ÚLOHY: ŠIESTY ZMYSEL

Vystrašene som spravil krok dozadu. Čo to? Po prečítaní ikona zmizla. „Úloha?“ povedal som nahlas. Ikona sa znovu objavila. *Hhmm*, viackrát som si prečítal text na ikone. *Prežiť to by nemalo byť ťažké, že...?* Aspoň som si to myslel dvadsať dní dozadu. „Ach,“ vzdychol som ležiac na zemi. „Úloha.“

ÚLOHA: PREŽIŤ 70 DNÍ

PENALTA ZA NESPLNENIE ÚLOHY: SMRŤ

ODMENA ZA SPLNENIE ÚLOHY: ŠIESTY ZMYSEL

„Ha, už som tu dvadsať dní.“ Posledných dvadsať dní som sa živil listmi, plodmi, ktoré som poznal a hmyzom, z ktorého som vedel, že nedostanem žiadnu chorobu. Čo sa týka vody, to čo som našiel, nikdy nebolo čisté, och, a to ešte nespomínam dni, ktoré som vracal z hmyzu a listov. Hľadanie čistej vody a stabilného zdroja jedla boli moje hlavné priority. No to sa tu hľadalo ako zlato. Po dvadsiatich dňoch hľadania ... nič. A práve v tejto chvíli som troska, podvyživený a dehydrovaný. Únava sa ma začala zmocňovať, ach. Zaspal som ležiac na zemi.

Uh, ako vždy ma zobudil ostrý lúč slnka namierený do mojich očí. Pomaly som vstal a pokračoval v hľadaní jedla a pitnej vody. Moja chôdz... ha, chôdza jasne. To, čo ja som predvádzal, bolo vláčenie aj palica, ktorú som používal na podopretie, vyzerala, že by sa každú chvíľu mohla zlomiť. „Hf hf hf.“ Zadržane som sa obzeral s nádejou na nájdenie jedla, vtom som niečo započul, ale nevedel som rozoznať čo. Mal som chrobáka v hlave. Čo to bolo za zvuk? Bol mi povedomý. Nakoniec som skončil jeho nasledovaním.

Čím viac som sa blížil, tým mi neznámy zvuk pripadal viac a viac povedomý. Keď som bol dostatočne blízko, osvietilo ma. Čo som počul, bola hudba! V tej sekunde som odhodil palicu nabok a rozbehol sa smerom k nej. *Ludia*, nadšene som pomyslel. *Ludia ľudia ľudia* nedokázal som svoje nadšenie ďalej udržať, zrýchлил som ešte viac. „Luudiaaaaaa, uh k h uh au.“

Keď som konečne dopadol na zem, moje viečka boli ťažké, hlava sa mi točila a premáhala ma únava. Poslednú vec, čo som dokázal rozoznať pred stratením vedomia, boli nohy. „Uh,“ snažil som sa sadnúť, no moje lakty sa podlomili a ja som padol na chrbát. „Ach,“ no nebolelo to tak bolestivé. Pozrel som sa pod seba. *Slama?* Zmätene som sa začal obzerať. To, čo som videl ma zarazilo. *Nachádzal som sa v klietke?* A v dome, ehm, viac-menej chatrči, no na strechu nad hlavou som si sťažovať nemohol. Snažil som sa zistiť viac o ľudoch, čo tu žili, no prerušil ma muž, ktorý vstúpil do domu. Moje oči ešte pred chvíľou plné zvedavosti sa naplnili strachom.

Neznámy muž bol oblečený v modrej vrecovine, ktorá mu siahala po kolená. V oblasti pása mal opasok, na ktorom viseli tri nože, jeden od druhého odlišný. Pri pohľade naňho som stárpol. Keď sa naše pohľady, stretli bál som sa čo

len nadýchnuť. Nehybne som čakal, kým zo mňa spustí zrak. V tom sa muž obrátil k stolu a ja som začal lapať po vzduchu. Muž položil na stôl veľký kus mäsa. Vytiahol nôž spoza opaska a začal odstraňovať kosti z mäsa. Keď s mäsom skončil, kosti nechal na stole a mäso dal do misy. Misu zobral do ruky a odišiel.

Pri jeho neprítomnosti sa mi uľavilo. Sadol som si do rohu klietky a začal sa obzerať. Nevidel som nič železné, to znamenalo, že neboli dostatočne vyspelí na opracovanie železa. To mi trochu odľahčilo myseľ. Podľa toho, čo som zistil, využívali najmä drevo, kosti, listy a kamene. S myšlienkou čo teraz som sedel schúlený v rohu klietky, keď muž sa zrazu objavil vo dverách s misou a džbánom. Misa bola naplnená kockami na pohľad uvareného mäsa. Zmätene som naňho zazrel. Vtom muž otvoril dvere od klietky a s veľkým úsmevom smerujúcim ku mne mňa vstúpil do klietky, položil misu na zem a vyškerený odišiel. *Ha?* Pozrel som na misu a bez uvažovania som sa pustil do mäsa. *Huh ja plačem?* Ako som hltal mäso, slzy mi stekali po tvári. Hoci bolo neosolené a nedovarené, no slzy neprestávali tiecť.

Chvíľu mi trvalo upokojiť sa, no potom ma osvietilo. Našiel som to, čo som hľadal v džungli, stabilný zdroj jedla a pitnej vody. Takto môžem prežiť! S veľkým úsmevom som si ľahol na slamu, schúlil sa do kľbka a zatvoril oči. Už som skoro spal, keď sa ozvalo hlasné, hlučné“ „Chrrrrrr!...chrrrr!“ *Čo to?!* Vystrašene som vyskočil na nohy. Onedlho sa to znovu ozvalo. Zmätene som hľadal zdroj hlasného zvuku. Skamenel som pri pohľade naň. „Ha ha, sranduješ že?!“ Pochybujúc o mojom zraku a sluchu som hľadel na zdroj. Bol to chrápajúci muž. Mal som čo robiť, aby som od úžasu nepadol na kolená. Jeho chrápanie sa ozývalo po celom dome. Neprekvapilo by ma, ak by sa susedia prišli sťažovať. Keď sme pri tom, celkom ma zaujímalo ako vyzerajú iní ľudia, nevidel som nikoho iného okrem T.

Tajomného muža som začal volať T z dôvodu, že som jeho meno nevedel. Unavený som sa pokúsil zaspáť na sene, no T mi to neľahčoval. „Chrrrrrr... Chrrrrrrr.“ „Ako môže človek tak hlasno chrápať!“ Bezhlavo som zakričal na celý dom. Po uvedomení sa som si prekryl ústa rukami. No nič... T pokračoval v chrápaní. „Um, prečo vyzerá ako keby nič nepočul?“ Skúšal som párkrát zakričať, no on nič. „Chrrrr... Chrrrrr,“ vzdal som myšlienku na spánok, sadol do kúta a rozmýšľal. Úloha.

ÚLOHA: PREŽIŤ 68 DNÍ

PENALTA ZA NESPLNENIE ÚLOHY: SMRŤ

ODMENA ZA SPLNENIE ÚLOHY: ŠIESTY ZMYSEL

Keď som nemal čo robiť, snažil som sa zistiť viac o systéme. Asi päť dní dozadu som sa nahlas sťažoval. „Jak tu mám prežiť?! Ha! Ja proste nie som schopný sa prispôbiť, ja proste nemám schopnosť pri????“

ZRUČNOSTI: SŤAŽOVANIE SA SA-LVL 1(LVL=LEVEL), ODOLNOSŤ VOČI HLADU A SMÄDU-LVL 2

Opäť po prečítaní ikona zmizla. „Tentokrát tam bolo napísané zručnosť nie úloha!“ Po dopovedaní sa ikona objavila znova.

ZRUČNOSTI: SŤAŽOVANIE SA SA-LVL 1(LVL=LEVEL), ODOLNOSŤ VOČI HLADU A SMÄDU-LVL 2

„Sťažovanie sa?! Hej! Hej! Hej! Prečo jedna z mojich zručností je sťažovanie sa?!“ nahnevane som zakričal.

ŽIADEN CIEĽ NIE JE V DOSAHU. ZRUČNOSŤ SŤAŽOVANIE SA NEPODARILO AKTIVOVAŤ.

Ikona zmizla. Chvíľu som experimentoval, úspešne! Stačilo myslieť na systém a povedať kľúčové slovo, no po chvíli som odpadol pre podvýživu. Po zobudení som nedokázal myslieť na nič iné než voda a jedlo, takže som nemal veľa času na experimenty. No späť k prítomnosti. Rozmýšľal som, čo by som mohol vyskúšať, no prerušilo ma neznesiteľne hlasné chrurr. „Vážne T?!“ začal som po ňom vrieskať. No on nič? „Hahaha.“ Moja nespavosť mi vôbec neprišla smiešna, no po troch týždňoch stresu, adrenalínu a napätia som sa jednoducho potreboval uvoľniť. Avšak smiech ma prešiel, keď sa ozvalo druhé chrurrrr. Toto bolo vzdialenejšie a tichšie. A ďalšie a ďalšie, ani som sa nenazdal a už som počul celý orchester. „Vážne, čo je to za dedinu?!“ „Uh“ hlbokým vzdychom som začal experiment. „Zručnosti, sťažovať sa, info.“ Fungovalo to.

SŤAŽOVAŤ SA: PO AKTIVOVANÍ ZRUČNOSTI MÁ ZRUČNOSŤ 0.9% ŠANCU NAHNEVAŤ CIEĽ.

PODMIENKA PRE NAHNEVANIE CIEĽU: CIEĽ MUSÍ MAŤ VIAC PROBLÉMOV AKO HRÁČ, CIEĽ MUSÍ BYŤ V DOSAHU 10 METROV.

TYP ZRUČNOSTI: AKTÍVNA. POUŽITIE VEZME 0.1% ENERGIE HRÁČA.

„Ummm, jedným slovom... na nič! Čo je so šancou 0.1%? HA! Prečo potom rovno nevyhrať jackpot!“ Od zlosti som začal udierať do ikony, no moje päste cez ikonu prešli akoby tam nebola. „Uh. Zručnosti, odolnosť voči hladu a smädu.“

ODOLNOSŤ VOČI HLADU A SMÄDU: HRÁČ VYDRŽÍ BEZ VODY A JEDLA VIAC ČASU. PODMIENKA: HRÁČ MUSÍ BYŤ HLADNÝ.

TYP ZRUČNOSTI: PASÍVNA. KEĎ SA ZRUČNOSŤ AKTIVUJE, KAŽDÚ HODINU UBUDNE 1% ENERGIE HRÁČA.

To všetko vysvetlilo, ako som dokázal tak dlho prežiť i moju stálu únavu. „Energia.“ [17%] „Ah chcem spať!!!“ kričal som, ale orchester stále hral. „Ahhh“ unavene som pokračoval s experimentmi. „Čas“ [4:39] „ Toto by sa mohlo zísť.“ „Nastavenia.“ Zobrazilo sa mi veľa nastavení, tak som sa hral. Čo som zmenil, bolo, že mi stačilo pomyslieť na čas a čas sa objavil [5:59] „Ah, slnko už vychádza.“ V tom **T** presne o 6:00 vstal na nohy obliekol sa a odišiel. Hneď ako sa vyvliekol z domu, orchester prestal hrať. „Aleluja!“ povedal som si v duchu. A teraz niečo, na čo som čakal večnosť, môj drahý spánok. Lahol som si na slamu a zatvoril svoje ťažké viečka. „Hehe, pozri sa naňho, není nádherný.“ „Haha, samozrejme, preto ho mám v pláne obetovať bohyni Izabele.“ „Haha, určite bude poctená.“ „**Zelený list**, povedz mi toto, jak si sa dostal k takej skvelej a zvláštnej obeti?“ „Haha, **Tupá palica**, to je tajomstvo, no uznávam, že je zvláštna, má bielu pokožku, divné oblečenie a je strašne chudý.“ „No to vyriešim, mám ho v pláne vykrmovať, dokým nepriberie.“ „A potom ho obetujem.“ „**Zelený list**, ty si génus.“ „Haha, jasne.“ „**Tupá palica**, som hladný, poďme si niečo uloviť.“ „Jasné, jasné, no, **Zelený list**, **Ostrý kameň** ťa chcel vidieť ohľadom toho... um jak sa volá?“ „**Tenká biela palica**.“ „Ooo, jasné **Ostrý kameň** ťa chcel kvôli **Tenkej bielej palici**.“ „To počká a teraz poď.“ **T** s iným mužom odišli z domu. „Pffff hahaha **Tupá pfff palica** haha,“ nezvládol som v sebe udržať smiech a onedlho som sa válal na zemi. „Ja nemôžem, veď znel tak vážne **Tupá palica** hahahaha.“

Kým som sa upokojil, prešiel nejaký čas. **Zelený list**, **Tupá palica**, **Tenká biela palica** to všetko boli mená. „Divné.“ Ich hlas ma zobudil v strede spánku. Keď som ich zaregistroval, predstieral som, že spím a počúval. *T ma chce obetovať?*

Utiecť mi nerobilo problém, no tu ma vykrmovali. *Hmm*. Celý deň som premýšľal a prišiel som s plánom. **Zostávajúce dni: 64 dní**

Tých 64 dní zostanem tu v kletke. Dostávam pitnú vodu a jedlo, dokonca aj strechu nad hlavou. Nemám dôvod ich odmietat'. T povedal, že keď priberiem, ma obetuje, no keď nepriberiem, bude ma vykrmovať. Nesmiem nabrat' váhu.

VEDĽAJŠIA ÚLOHA: NEPRIBRAŤ „Akceptovať.“

HRÁČ MUSÍ SPLNIŤ NASLEDUJÚCE CVIKY [0/100]: KLIKOV [0/100], DREPOV [0/100] BRUŠÁKOV.

ČASOVÝ LIMIT: 24 HOD

ODMENA ZA SPLNENIE ÚLOHY: ŠVAJČIARSKY NOŽÍK

PENALTA ZA NESPLNENIE ÚLOHY: USPATIE NA 24 HOD

Keďže som nemal nič lepšie na práci a chcel som švajčiarsky nožík, pustil som sa do toho.

[23/100]... [53/100]...[79/100]... [100/100]. GRATULUJEM HRÁČOVI K SPLNENIU ÚLOHY : NEPRIBRAŤ. ODMENA SA ZOBRAZÍ ZA 3... 2...1

Vo vzduchu sa zjavil švajčiarsky nožík a padol na zem. „Hf hf hf,“ dychčal som ako pes. Trvalo mi štyri hodiny, kým som všetko dokončil. „En... Energia“ [16%] „Hf hf,“ švajčiarsky nožík som si strčil do vrecka a na mieste zaspal. Od tohto dňa prešlo ďalších päťdesiat a všetko išlo tak, ako by malo. Ja som pravidelne cvičil, aby som nepribral a T ma viac a viac vykrmoval. Po nociach som sa prechádzal po vonku a prezeral domy osadníkov. Pomocou švajčiarskeho nožíka som odrezal jedno z dolných lán, čo mi umožnilo jednu mrežu nakloniť do boku a vznikla škára, cez ktorú som mohol prejsť. Tá škára bola veľmi praktická, lebo cez deň som mrežu mohol vrátiť do pôvodnej polohy a nikto nič nezistil.

Ako vždy som počkal, kým orchester začal hrať a vyšiel som von. Sedieť na jednom mieste je mentálne vyčerpávajúce.

„Čo to?!“ ozval sa hlas, ktorý som nespoznal. Zbrklo som sa otočil a vystrašene som si povedal: „Som v peknej kaši! Odhalili ma!“ Stál som zoči-voči dedinčanovi.

Merser

Rádioaktívna

V roku 2158 zasiahla svet katastrofa. Prezident USA, John Morrison, oficiálne vyhlásil vojnu proti Európe. Počiatok nepokojov sa začal formovať už dávno, a to v časoch, keď Európska Únia zrušila spoluprácu s Amerikou. Od tej doby sa situácia len zhoršovala a svet upadol do nemého čakania. Každý človek na zemi vedel, že čochvíľa dôjde k najväčšej katastrofe v dejinách ľudstva.

1. apríla, v už spomínanom roku 2158, vypustila americká vláda stíhačky, ktoré zbombardovali Brusel. Pri tomto incidente zahynula väčšina európskych hodnostárov a týmto krokom vypukla oficiálna vojna, ktorú občania okamžite nazvali Tretia svetová alebo Jadrová vojna.

Ľudia sa nedali obľnúť slovami, že je všetko v poriadku a vyrieši sa to podobrom. Vedeli, že žijeme v dobe jadrových zbraní, a tento konflikt sa môže ukončiť len jediným spôsobom. Masakrom.

Svetové veľmoci bojovali dlhé roky a situácia sa stále len zhoršovala. Ľud hladoval, lebo vláda všetky financie premrhala na vojenské akcie. Platilo to rovnako aj v Európe a aj v Amerike. V rôznych krajinách protestovali a vznikali revolúcie, vláda to všetko však potlačila. Do popredia sa dostávali stále prísnejší velitelia, ktorí všetok odpor potlačili mávnutím ruky. Ľud bol sužovaný a každý druhý človek zomieral na hlad. Potomstvo sa nerodilo, bolo len stále viac a viac úmrtí.

Ľudský druh postupne vymieral. Nedalo sa to zastaviť, tak Albert Schmidt, nemecký vojenský veliteľ, rozhodol konať po svojom. Zvolal všetkých veliteľov Európy a spoločne urobili rozhodnutie, ktoré spečatilo ich budúcnosť a budúcnosť každého živého tvora. Väčšia časť snemu hlasovala, pre okamžité a radikálne ukončenie vojny aj keby to malo mať tragické výsledky. Ešte v tú noc, zasiahol Ameriku koniec sveta.

Európa ich zbombardovala novou vylepšenou jadrovou bombou., čiže jej radiácia mala zničiť len určité územie a ďalej nemala preniknúť. Mala vytvoriť vlastnú kupolu, ktorá zvyšok sveta ochráni. To však spôsobilo aj to, že bomba bola asi desaťkrát silnejšia ako originálne jadrové strely. Jej vypálenie malo zasiahnuť presný bod v centre Spojených štátov amerických a uväzniť Ameriku v rádioaktívnom vezení. Čo by to však bolo za zbraň, keby niečo nezlyhalo?

Obranný systém, ktorý mal kupolu bomby vypustiť, skratoval už počas letu. Európania práve prežívali večer, keď sa na oblohe zjavil obrovský mrak vybuchutej strely, ktorá však nebola zamknutá.

V tú noc som sa zrodila. V tú noc som dostala svoj výnimočný dar, ktorý je skôr mojim prekliatím. Zobudila som sa v troskách budovy a nechápala som nič. Nevedela som, kto som, čo som, čo tu robím. Cítila som bolesť v každom

svale, v každej kosti, v každej bunke. A predsa...mala som zvláštny pocit, že som silná, nabitá energiou a zvládla by som čokoľvek.

Kaoru Hitachiin, Hikaru Hitachin, Nast'á

Stratený v inom svete

Volám sa Crain de Santo. Som ako každý normálny človek. Po škole idem domov, sadnem si za počítač, hrám pár hodín denne, stravujem sa “zdravo“ a spím “nadpriemerne“. TAK MI NIEKTO POVIE, ČO TU ROBÍM?!... A čo je toto???

(Pred crainom sa zjaví ikona: Vítaj v džungľovom svete Kukukan. Očividne máš veľa otázok, ale musia ostať nezodpovedané. Tvojou úlohou bude vykradnúť hrobku. Ak ju nevykradneš do 50 dní, tvoje srdce prestane byť :) (Ikona zmizne.)

Pred sebou som mal nádherný výhľad. More stromov, bol som v džungli. TRI DNI PREŠLI... A STÁLE SPANIE NA ZEMI NIE JE O NIČ PRÍJEMNEJŠIE. Ak sa pýtate, ako som prežil tri dni, odpoveď je jednoduchá, neprežil som.

Prvý deň.....NUDA!! Spal som v kríkoch a ako vankúš som mal kus polena. Na raňajky obed aj večeru som jedol nejaké plody, čo som našiel. Dúfam, že nie sú jedovaté.

Druhý deň bol lepší. Našiel som rieku.....voda pitná..... Všetko vyzeralo pekne.....pokiaľ som nevidel toho veľkého slona. Logická odpoveď na túto situáciu bola.....ÚTEK. Potom som chcel vedieť čo je okolo mňa, tak som sa išiel pozrieť proti prúdu. Proti prúdu som nenašiel nič, no bolo tam pár plodov, ale nepozdávali sa mi ako jedlé, tak som jedol listy. A viete čo, dnes sa mi už nechce...som unavený.....ľahol som si do postele (zem + poleno + 2 veľké listy).....

Tretí deň.... Po prúde som našiel niečo, čo by sa dalo nazvať “neutrálna zóna“. Najlepšie miesto v celej tejto džungli. Zvieratá tam žijú v pohode, žiadny veľký predátor. Aj voda tam je pitná a vlažná. A sú tu aj úžasné bobule, ktoré sú jedlé. Aspoň nebudem mať na večeru listy. Vysvetlí mi niekto, ako človek ktorý 60% času trávi pozeraním do obrazovky dobre vidí?

Po treťom dni som si sadol na kopec..... a rozmýšľal som. Ledva som vnímal okolie a rozmýšľal.....čo teraz?..... Ako tu prežijem?...Dostanem sa niekedy preč odtiaľto?.....Kde.....?...A čo keby: „AUUUUUU?! Čo to!!!“ Pozrel som sa a moja pohodlná stolička, ha, BOLA MRAVENISKO?! Utekal som ako splašený, lebo vsadím moju večeru (listy), že keby som nezdrhol, tak by bolo po mne. Utekal som na druhý koniec neutrálnej zóny, ani oko som za seba nehodil od paniky. V živote som nebol rýchlejší. Keď som už nevládal, zistil som, že nie som pre mravce dostatočne chutný na to, aby ma prenasledovali na druhú stranu neutrálnej zóny.

Počul som niečo na, čo som už dávno zabudol. Počul som hudbu. Ale nebola to taká, akú poznám. Počul som bubny a nejaké píšťaly. Išiel som za ňou, bol som tak zmätený, nevedel som si ani za svet predstaviť zvieratá, ktoré hrajú na bubnoch a píšťalkách! To znamená, že sú tu ľudia. Bez otázok som sa rozbehol za hudbou. Po chvíľke som sa zamyslel „Prečo to znie neznámooooooooo???“ *bum* *tresk* „AU.....JAU.....MIAU“

Keď som konečne dopadol na zem, zistil som, že som stratil dych. Navyše okolo mňa stála kopa ľudí. Snažil som sa naznačiť že sa dusím, ale znelo to asi takto: „Chch ch chchch (dusím sa!!! POMÓC!)“

Pozeral som sa okolo seba, prečo mi nikto nepomáhal a počul som niečo, čomu som nerozumel. Chvíľu sa rozprávali. Medzitým som sa spamätával zo šoku. A zrazu z nezrozumiteľných citoslovieč boli zrozumiteľné slová. A potom sa na mňa jeden z nich obrátil: “No konečne si prestal chrápať.“

Postavil som sa a oprášil som zo seba hlinu a pozrel pred seba. Všetci spanikárili. Skôr než som sa nazdal, ma dvaja silne vyzerajúci týpci zobrali a hodili do nejakej celi. Keď som sa spýtal, čo sa deje, namierili na mňa oštep a zarevali na mňa: “BUĎ TICHŮ, ŠAMAN ROZHODNE ČO S TEBOU BUDE!“ Čakal som asi 30 min, a potom som počul konverzáciu ktorá ma zaujala.

„Ale pane, čo ak nám ublíži???“ „Tomu neverím, má tu príkaz od bohov, musí si dať pomôcť.“ Rozmýšľal som, čo sa deje. Potom sa objavil jeden strážnik, s niekým starším. Predstavil sa mi ako šaman, a sľúbil mi pomoc s hľadaním hrobky. Pozrel som sa naňho s úžasom. Super dostanem sa tam ľahko, pomyslel som si. Pousmial som sa, načo šaman zareagoval smiechom. Keď sa dosmial, povedal mi stručne ale jasne: „Je to ale niečo za niečo.“ Kývol som na súhlas. Pokiaľ ma to dostane odtiaľto, spravím čokoľvek.

Pustili ma von, a šaman ma zavolať do jeho stanu, nech sa najem. Debatovali sme sa o tom, ako to vyzerá v našom svete. Táto téma ho zaujala. Hovoril mi, že sa do nášho sveta pokúšal dostať viackrát, no nevyšlo mu to. Rozprávali sme sa do rána. Potom došiel asi vojak, lebo hovoril o tom, že armáda je pripravená. „Armáda? Načo?“ nechápal som. „Musíme získať med Kruztičiek a...“ „Mám dve otázky,“ prerušil som ho, „Po prvé, načo nejaký med, a po druhé, načo sakra armádu?“ „Keby si ma nechal dorozprávať,“ ozval sa šaman „Kruztičky sú včely z krajiny stojacej vody (tým myslí asi niečo ako Antarktída, asi), ich med dokáže odstrániť akúkoľvek bestráciu (špinu, chorobu, otravu... chápete čo myslím) z jedla.“ „OK? Ale prečo armáda?“ „Kruztičky premenia všetko na bielu smrť (po našom všetko zmrazia), rastliny, zvieratá, skrátka všetko!“ šaman už od hnevu kričal. „Ehm, pardon za moju nezdvorilosť, toľko ľudí odišlo k bohom počas našich výprav, že toľko ľudí ani v dedine už nemáme.“

Táto informácia ma celkom zaskočila, no povedal som si, čo už, maximálne zmrznem. Skôr než som sa spamätal, už sme sa vybrali na výpravu. Trvala desať dní, kým sme sa dostali k zmrazenej oblasti. Všetci okrem mňa začali panikáriť, šaman najviac. „U všetkých bohov lesa, oni sa dostali až sem?“ „A je to problém?“ spýtal som sa. Šaman pomaly vyskakoval od paniky: „Nedávno boli 30 stromov (pre nich metrov) od našej dediny“ „A ako to, že zväčšujú svoju oblasť?“ zaujalo ma. „Nemajú radi teplo, všetko čo nie je...uhm...ako si to hovoril.. zmrazené?“ Vysvetlil som ako tomu hovoríme my.

Skôr než som sa mohol ďalej pýtať, niekto niečo zakričal a bola vojna. Ľudia vs Kruztičky. Veľa si nepamätám, ale viem, že som omylom spôsobil menší požiar, ktorý prilákal všetky včely, ktoré sa uškvarili. Potom prišla kráľovná. Kruztoa (ako ju šaman volal) bola asi 3 autobusy dlhá a jednu dĺžku autobusu vysoká. Oheň uhasila za sekundu mávaním krídlami. Lietala ako šialená, strieľala po nás žihadlá ako šípy a všeobecne to bolo napínavé ako vo filme. Ltt sme ju porazili, ale podarilo sa nám získať ten med.

Cestou do dediny som si všimol že niečo nie je v pohode. Šaman sa o mňa nezaujímal ako predtým. Kým sme sa vrátili, uplynulo ďalších 15 dní (zasekli sme sa pri stretnutí s hrochmi, ktoré strážili malé, museli sme si dať okľuku). Potom nastalo prekvapenie. Celá armáda sa zastavila, dala so do kruhu okolo mňa a namierili na mňa kopije. „Čo toto má znamenať?!“ bol som celkom prekvapený. „Vieš,“ začal šaman, „naozaj si si myslel, že sme tvoji spojenci?“ Táto veta je posledná, čo si pamätám, ale v skratke:

Tie včely nikoho nezabili, všetko to bol výmysel, aby zabili mňa. Nepodarilo sa a ja som zdrhol. Po asi 4 dňoch som našiel nejakú chatku. Znudený a zradený som pozrel dnu a spadol som. A viete, kde som pristál? V hrobke! Blúdil som asi ďalších 6 dní, ale potom som niečo našiel. Bola to asi centrálna miestnosť, či čo. Bol som taký unavený, lebo po ceste som našiel asi 150 pascí, 70 tým, že som sa do nich chytil. Tak či onak, na stene boli nejaké obrazy, ktoré som študoval 3 dni. Spomenul som, že vidím koľko dní mi ostáva do smrti?...Nie?..Ups. Nakoniec som to pochopil. Tento artefakt tvaru lebky funguje ako nejaký portál, či niečo také.

„Welp, pokiaľ ma to dostane domov, tak beriem čokoľvek.“ Vezmem ten artefakt a celá hrobka začne vrčať. Zo stropu spadnú kosti a vyskladajú slovo FAIL. Zasmial som sa nad tým, že toto kedysi bola pasca plná levov. Naučil som sa tvar lebky zvierat, zaujímalo ma to. Potom som si poobzeral lebku a pozrel jej do očí. Potom som vidiel bielo a keď som sa spamätal, bol som doma. Od radosti som skákal a výskal, ako keby som vyhral herný turnaj. Mama tento zvuk pozná, preto sa vzápätí ozvalo: „Crain? Máš už hotovú domácu?“ Prekvapene som pozrel na hodinky a zistil som, že zatiaľ čo tam som bol pomaly mesiac a pol, tu to bolo iba desať minút. Takže som späť v tomto nudnom, školskom svete.

Strážca brány

Deň, ktorý zmenil celý môj život

Prehodila som sa na posteli na druhú stranu, no spánok ma stále obchádzal. Prevaľovala som sa najmenej 2 hodiny, neschopná nájsť si pohodlnú pozíciu na zaspanie. Jednoducho som nevedela zaspáť, tak som sa postavila a išla do kúpeľne. Pustila som studenú vodu a umyla si tvár. Pozrela som sa do zrkadla a videla moje strapaté čierne vlasy a unavené machovo zelené oči. Odrazu som zacítila na mojom ramene dotyk ruky, ale v zrkadle nič nebolo vidno. Pretrela som si oči, zažmurkala a zrazu som videla obrysy čiernej postavy. Zamrzla som a váhala, či sa mam otočiť. *Nebud' smiešna Aurora*, zahriakla som sa vzápätí a vysmiala sama seba. Moja predstavivosť fungovala na plné obrátky. Predstavovala som si aké rôzne strašidla na mňa striehnu. Pomaly som sa potočila hlavou, ale žiadneho ducha ani iné hrozby na mňa nestriehli. Odľahlo mi, ale divný pocit ma stále neopúšťal. Pokrútila som hlavou a otvorila dvere do izby. Lahla som si na posteľ a izbou prešiel jemný vánok. Keď som sa posadila, v rohu

izby stála čierna postava. Obrysy sa podobali na tú z kúpeľne. Zhrozene som sa pozrela tým smerom. Stál tam muž s vyšportovanou postavou. Začala som si nahovárať, že to je iba moja fantázia. Postavila som sa a pomalými a opatrnými krokmi som sa k nemu priblížila. Keď som už bola krok od neho, zastala som. Pomaly položil ruku na moje plece a druhou rukou mi chytil ústa. Nedal mi čas na hysterický výkrik. Pozrela som sa na jeho tvár a aj v tme bolo vidno jeho nemilosrdný úškrn, spomedzi ktorého bolo vidno ostré tesáky. Ani som sa nenazdala a ucítila som jeho pery na mojom krku. Neskôr to vystriedala ostrá bolesť a pomaly som prestala vnímať, čo sa okolo mňa deje.

Tma. Tma je všetko, čo som videla. Po prebudení som si nič nepamätala a snažila si spomenúť, čo sa stalo. Keď som pohla hlavou, cítila som bolesť na krku. V ruku izby sa zalesklo rozbité zrkadlo. Neváhala som a zo strachom som sa ponáhľala k nemu. Pri pohľade na seba som zahliadla nezvyčajnú modrinu na krku. Pozrela som sa bližšie a uvidela dve rany, ktoré pripomínali kusnutie upíra, ktoré som tam určite predtým nemala. Aurora, čo si to nahováraš, upíri neexistujú. V izbe som zbadala starodávne dvere, neváhal som a podišla k nim a potočila kľučkou. Zamknuté. Z ničoho nič sa vo svietnikoch zapálili sviečky. Váhavo som zdvihla hlavu a otočila som sa. V rohu miestnosti stál muž s bledou pokožkou, takmer bielou. Jeho chladnokrvné oči boli azúrovo modré. Moju pozornosť od neho prerušil chladný hlas. „Vítaj doma Aurora.“ So zjavným údivom som naňho pozerala, on sa uškrnul a podišiel ku mne. Bezcitne ma chytil za zápästie a začal kráčať z miestnosti. Pri východe z izby som zbadala dlhú chodbu s červeným kobercom. Na stenách chodby boli zavesené portréty ľudí a na konci veľké dvere ku ktorým ma ťahal. Za dverami som zazrela veľkú záhradu. Konečne sme zastavili a vyšmykla som sa z jeho rúk. Začala som sa obzerať okolo seba. Za mojím chrbtom stál obrovský kaštieľ. Ani som sa nenazdala, opäť som bola v jeho zajatí a nasledovala jeho rýchle kroky. Viedli do zamknutej miestnosti. Otvoril ju. V strede izby stála kráľovská posteľ so šatníkom. Nestihla som si ju ani obzrieť, keď ma prerušili jeho slová. „Obleč sa slušne idem ťa predstaviť.“ Dvere sa zabuchli a ostala som v izbe sama. Vôbec som netušila čo sa deje. Prehrabovala som sa v šatníku a nakoniec som si vybrala červené šaty, ktoré mi siahali po kolená.

Nachádzali sme sa v užšej chodbe, ktorá ústila do priestranej jedálne. Cez veľkolepé okno s balkónovými dverami, ktorými sa dalo dostať na terasu, dopadali slnečné lúče priamo na zlatý luster s kryštálmi nad majestátnym jedáľenským stolom. Okolo neho sedelo šesť ľudí či skôr upírov. Za vrchom čakali dve voľné stoličky potiahnuté červeným zamatom. Jedna mala operadlo vyššie, druhá nižšie. To museli byť miesta pre nás. Vládlo tu ticho, všetci pozerali na mňa. Pripadala som si ako atrakcia. Položil mi dľaň na kríže a potisol ma

k stolu. Neisto som vykročila. Postavila som sa k stoličke s nižším operadlom, on k druhej. Nevedela som, čo mám od tých upírov očakávať. Upír proti nám sa postavil a vykrikol,

„HÁDES!“ Všetci obrátili zrak a ja som konečne nebola stredobodom pozornosti. Hádes sa postavil a c ladným hlasom prehovoril. „Ako môžete vidieť, do nášho klanu pribudol ďalší člen. Špeciálny člen. Volá sa Aurora a je to vaša nová kráľovná!“ Jedáleň vyplnilo ticho a zarazené pohľady druhých. Ticho netrvalo dlho a upír pred nami znova prehovoril. „To je ale proti zákonom! Upír si nemôže vziať človeka. Navyše nie na tvom postavení!“ „Strýko Horác sadni si!“ Zakričal Hádes. Žena vedľa Horáca sa postavila a zakričala. „HORÁC MÁ PRAVDU HÁDES!!“ Do tohto som sa musela zamiešať aj ja. Otočila som sa k Hádesovi. „Nemôžeš ma tu držať! To nie je normálne,“ zvolala som pobúrene. Rýchlo som sa pozrela na ostatných a hlavne na Horáca. „Ja v tom nie som dobrovoľne. Uniesol ma netuším, kam som sa dostala, ale chcem vypadnúť.“ Horác sa povýšenecky zasmial. „Takže ty si ju sem priviedol násilím. Moje nervy, to je ešte lepšie!“ „Vzdorovitejšiu kráľovnú si si ani nemohol vybrať,“ konštatovala žena sarkasticky. Hádes mal toho očividne dosť. Zhlboka sa nadýchol. „Elena vládnem tu ja. Čo poviem, to platí a musíte to rešpektovať bez ohľadu na to, či sa vám to páči alebo nie. Neskúšajte moju trpezlivosť,“ riekol hrozivo potichu, no v očiach som mu zbadala krutosť a výsmech. Čakali sme na Horácovu a Eleninu reakciu. Vyzeralo to, že chcú namietat' ďalej, no rozmysleli si to. Sama pre seba som si s úľavou vydýchla. „Mrzí ma to pane.“ Hlesla Elena nakoniec, posledný krát na neho sklamane pozrela a sadla si aj spolu s Horácom. Hádes sa uvoľnil a kývol hlavou. „Má s tým ešte niekto nejaký problém?“ Spýtal sa. Nikto sa ani neopovážil vzdorovať mu. „Tak fajn. Aurora je vaša nová kráľovná. Bez ohľadu na to, či je ňou dobrovoľne alebo nie. Správajte sa k nej, ako sa patrí!“ Hádes mi začal všetkých predstavovať.

Keď mi predstavil aj posledného upíra, rozlúčil sa a odviezol ma do izby. Po chvíli sa v miestnosti ozvalo klopanie. Dvere sa otvorili a za nimi stál Horác. Hádes sa otočil a Horác začal rozprávať. „Hádes, rada starších ťa už očakáva.“ „To by to nemohlo počkať?“ Znechutene pozrel na Horáca. Horác pokrútil hlavou na znak nesúhlasu. Hádes prekrútil očami a prešiel cez dvere. Keď Hádesa nebolo už takmer vidno, Horác ku mne podišiel. Okamžite ma prepadol strach. Potrebovala som mať Horáca na očiach. Zvrtla som sa k nemu. Nemala som to robiť. Stretla som sa s jeho obsidiánovými očami. Dve bezodné čierne studené plné smilstva, bezcitnosti a túžby pripraviť niekoho o život. Sťažka som prehltila. Nemohla som sa pohnúť z miesta. Nedokázala som to pod jeho omamujúcim pohľadom. Pristúpil úplne ku mne a očami visel na mojej šiji. Dobre som videla, že to nie je pozitívne znamenie. V tej chvíli mi to absolútne nedochádzalo. Držal

ma v zajatí svojou neskrotnou silou, ale nemusel sa ma ani dotknúť. Nebola som schopná myslieť. Hlavou sa mi prehánali iba útržky jednotlivých varovaní. Zlý, uteč, spamätaj sa. Význam týchto slov vyprchal niekam do stratena. Už som si myslela, že sa mi v mysli niečo zhmotní a ja pochopím. Nestalo sa tak. Kedykoľvek som sa chcela sústrediť, Horácove oči farbi najtmavšej Noci ma upútali a všetko sa rozpadlo. Zanikalo to a mne slová a varovania unikli pomedzi prsty. Jemnými pohybmi mi odhrnul vlasy nabok. Ukazovákom mi nadvihol bradu. Nenarušil náš očný kontakt. Na hrdle som pocítila jeho prsty. Zdvihla som ruky, položila mu ich na ramená a posúvala smerom nahor. Následne som mu ich omotala okolo krku. Natočila som hlavu nabok a ponúkla mu môj krk. Jeho hlava bola takmer pri mojom krku. Ucitila som malé štipnutie. Pomaly som strácala vedomie, až kým som nič necítila. Odrazu som videl svoje bezmocné telo ležať na zemi. Zavrela som oči.

I cez zavreté oči som videla obrovské množstvo bieleho svetla. Pomaly som otvorila oči. Nachádzala som sa v bielej miestnosti. Poobzerala som sa a uvidela mamu. Na koniec som si uvedomila, že som v nebi. Rozbehla som sa k nej a zatvorila oči v jej náručí.

Tichá, Sissy